

Lord Syster

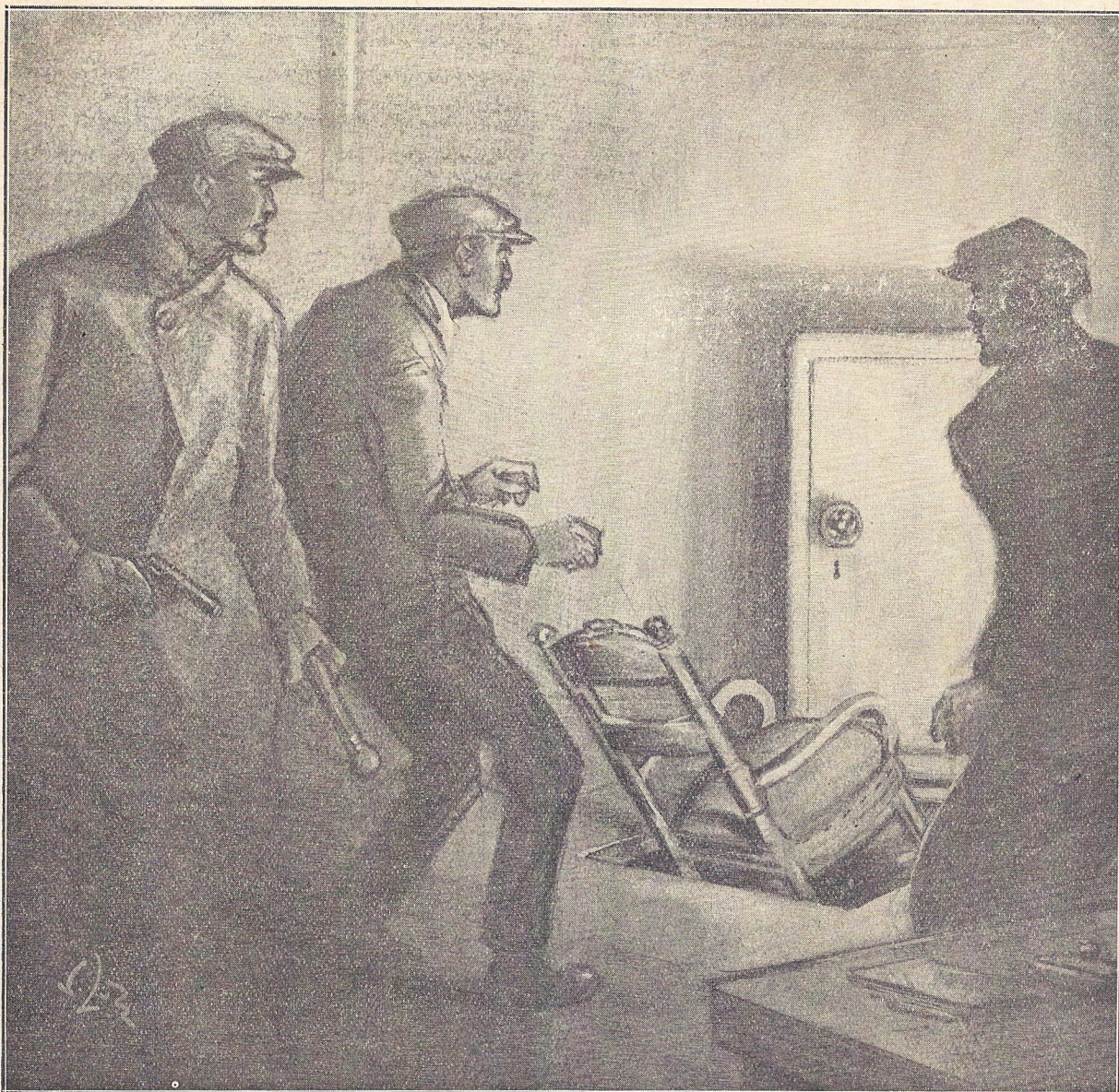
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 671

De man met de groene oogen.

20 CENT

Als bij tooverslag verdween de zware stoel in den vloer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

DE MAN MET DE GROENE OOGEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

In groot gevaar.

Omstreeks vijf uur in den middag reed er in snelle vaart een taxi langs de overigens vrij wel verlaten Boulevard de Battignolle.

Naast den chauffeur zat een man van geweldige lichaamsafmeting. Dat was James Henderson, de trouwe helper van den Grooten Onbekende.

Binnen zaten Raffles en Brand, zijn onafscheidelijke vriend.

Raffles zag er heel zonderling uit.

Zijn eigen hoofdhaar, zwart nog, met heel weinig grijs bij de slapen, was te zien, maar hij droeg een spierwitten knevel, en een van die groote witte sikken, zooals men ze bij voorkeur droeg in het laatst van de 19e eeuw, en dan nog alleen als men militair was.

Raffles droeg geen hoed, hij droeg geen jas, zelfs geen vest, zijn boord was losgerukt, en het was duidelijk aan hem te bemerken, dat hij nog pas kort geleden of zwaar ziek was geweest, of een heftige inspanning had moeten doorstaan, die tot het laatste van zijn krachten gevegd had.

En dat was ook inderdaad het geval geweest.

Raffles was zooveen ternauwernood ont-

snaapt aan een van die vreeselijke gevaren die hem nu en dan bedreigden, en ditmaal was het zelfs gekomen van de zijde van een man, die niet eens met zekerheid wist met wien hij te doen had.

En het is in verband met hetgeen gaat volgen volstrekt noodzakelijk, dat wij in het kort mededeelen, hetgeen er nog dienzelfden dag en in een gedeelte van den nacht tevoren met Raffles en zijn beide metgezellen te Parijs was voorgevallen, waar zij sedert eenige weken vertoefden en reeds menig avontuur hadden beleefd, waarvan er echter geen wat gevaarlijkheid betreft in de schaduw kon staan van wat Raffles thans geleden had.

Tijdens een zwerftocht in den avond, sjofel gekleed, hadden de drie mannen aan de Seinekade een troepje mannen verrast, zes in getal, die daar klaarblijkelijk met niet al te goede bedoelingen bijeen waren.

Zij waren naderbij geslopen, en waren er nog getuige van, hoe vijf van die mannen zich op den zesden wierpen, en hem in de Seine gooiden, na zware steenen aan zijn voeten te hebben gebonden. De drie mannen vielen op den troep aan, sloegen drie hunner neer, terwijl

de twee anderen konden vluchten met een pakje, dat zij aan het slachtoffer hadden ontnomen, en Raffles zelf wist nog juist op het allerlaatste oogenblik dien ongelukkige uit het vuile, gele Seinewater naar boven te brengen, en later naar zijn huis in Battignolle te vervoeren, weliswaar met een gebroken been, en vele verwondingen, maar dan toch nog levend.

Hoe die man heette wist Raffles niet. Hij had alleen zijn bijnaam Miggi-Mauggi willen noemen. En hij had ook verhaald wat er geschied was.

Die vijf mannen hadden hem het geld moeten brengen, hun ter hand gesteld door een Griek, een zeker Kyriapoulos, dien geen hunner nog ooit in levende lijve had gezien, tenzij vermomd, en dat geld had moeten dienen ter betaling van een vrij groote hoeveelheid cocaine, die Miggi-Mauggi zich had weten te verschaffen.

De schurken hadden het echter voordeeler gevonden, zoowel het geld — ruim 100.000 francs — als de gevaarlijke „sneeuw” te nemen, en daarom hadden zij den man willen verdrinken, die hun het doodelijke goedje kwam brengen.

Maar Raffles wilde dien geheimzinnigen Griek leeren kennen, hij vernam van Miggi Mauggi waar hij de beide ontvluchten zeker zou kunnen vinden, hij begaf zich daar aanstonds heen, na zijn beschermeling te hebben verbonden, in gezelschap van Brand en Henderson.

En Kyriapoulos verscheen ook inderdaad!

Door een klein gat in den tusschenwand kon Raffles hem zien, met zijn bleek gelaat, zijn gitzwarte, blijkbaar valschen baard, en zijn ver uiteen staande, roofdieroogen, met hun groene kleur, en hij had het gesprek van begin tot eind kunnen volgen.

Maar reeds hier bleek het, met welk een buitengewoon man Raffles naderhand te doen zou krijgen.

Want het bleek dat die Kyriapoulos reeds volkomen op de hoogte was van den roof, dien zijn handlangers aan den ongelukkigen cocainesmokkelaar gepleegd hadden.

Reeds toen stond het voor Raffles vast, dat die schatrijke Griek connecties moest hebben aan het politiebureau, waar men hem zeker gewaarschuwd had, dat daar drie kerels waren gebracht, die hadden geklapt en het geheele voorval hadden medegedeeld. Hij eischte het geld terug, dat hij den kerels had gegeven om Miggi-Mauggi te betalen — zij weigerden — er ontstond een gevecht, waaraan

ook de twee zwaargebouwde trawanten van den Griek deelnamen, deze wist onder hun bescherming de kroeg te ontvluchten, waar het gesprek had plaatsgevonden, maar Henderson stond op wacht, wist achter op de prachtige auto te springen, die hem naar zijn huis voerde — en op deze wijze leerde Raffles niet alleen zijn naam — maar ook zijn adres kennen.

Dien eigen middag had hij hem opgezocht, in de vermomming van een gepensionneerden kolonel, maar de Griek was wantrouwend geworden, had hem tersluiks gadegeslagen, terwijl Raffles met jeugdige vlugheid de geheele vestibule doorzocht, en daar alle deuren had geopend, en was tot de ontdekking gekomen, met een zeer gevaarlijken tegenstander te doen te hebben, toen hij door een van zijn helpers de pruik van Raffles' hoofd deed rukken, die het geheele bedrog onthulde.

En de man met de groene oogen deed nu iets, hetgeen volkomen de ontzetting rechtvaardigde, welke al zijn helpers en onderdanen voor hem gevoelden: bij verrassing overviel hij Raffles, en deed hem werpen in een soort van electrischen oven, met het doel, hem tot asch te doen verbranden, en zoo tot zelfs het geringste spoor van dien gevaarlijken medeweter, die zijn incognito doorschouwd had, te doen verdwijnen.

En waren Brand en Henderson niet juist bijtijds te hulp geschoten, juist toen Kyriapoulos met een zijner helpers zijn groot en somber huis verlaten had, om er pas eenige uren later in terug te keeren, dan zouden de avonturen van Raffles daar voorgoed een einde hebben genomen.

Slechts op het allerlaatste oogenblik wisten zij een gat te breken in den wand van den oven van graphiet, waarbinnen reeds een ondragelijke hitte heerschte en Raffles naar buiten te trekken. Zij wisten zich te redden in het motorvletje, waarmede Brand en Henderson langs de Seine waren komen aanvaren, om door den tuin heen den kelder te bereiken, waar zich de oven bevond, en juist voeren zij weg, toen zij den Griek voor een der ramen van het huis zagen verschijnen, die in machteloze, dolle woede de vuist tegen hen ophief.

Aan de overzijde van de Seine hadden zij spoedig een auto gevonden, en nu reden zij naar Battignolle, overgelukkig, dat Raffles aan dit ontzettende gevaar ontkomen was.

Raffles had eenigen tijd met gesloten oogen achterover in de auto gelegen, terwijl Brand hem met bezorgdheid gadesloeg, maar nu

opende hij ze weder, en de jongeman zag tot zijn groote vreugde dat die oogen weer helder stonden, en dat het wit niet meer zoo met bloed doorschoten was, als een uur geleden, toen hij hem uit den gloeienden oven trok.

— Ik dacht dat je erge pijn leed! zeide Brand. Je lag daar zoo met gesloten oogen —

— Omdat ik nadacht, Brand! zeide Raffles. Heb je aanstonds de politie gewaarschuwd?

— Neen, ik dacht aan heel andere zaken! riep Brand verschrikt.

— Laat dan onmiddellijk stoppen voor den eersten den besten winkel of een postkantoor, en zeg aan de politie, dat zij onmiddellijk het huis in Auteuil aan de Rue Drouot, dicht bij het kleine bruggetje over de Seine moeten onderzoeken, waar de Griek Kyriapoulos woont. Hoe laat is het nu?

— Over vijven!

— Hoe laat voeren wij weg in het bootje?

— Dat kan nauwelijks vier uur zijn geweest.

— Dan vrees ik dat we reeds te laat zijn, en een kostbaren tijd hebben verzuimd, want die Griek zal natuurlijk wel inzien, dat hij onmogelijk langer kan blijven in dat huis met zijn valluiken en zijn elektrische oven!

— Dat weet ik nog niet zoo zeker! zeide Brand hoofdschuddend. Wij drieën zullen moeilijk kunnen getuigen, zonder daarbij ons kostelijk geheim te verraden!

— Maar dat weet die man niet, Brand! Die kan nog onmogelijk vermoeden, dat hij met John Raffles te doen heeft! Hij ziet ons alleen maar aan voor gevaarlijke vijanden die niets liever zullen wenschen dan hem in het verderf te storten. Hij moet gelooven dat ik dadelijk een aanklacht tegen hem zal indienen en die zal hij niet durven afwachten!

Maar Brand bleef het hoofd schudden, en zeide:

— Ik ben daar nog niet zoo zeker van! De Griek schijnt mij een man te zijn die een buitengewone koelbloedigheid paart aan een zeldzame sluwheid. En dat hij voor geen enkel middel terug deinst, dat heb je zelf aan den lijve ondervonden, en daarom kan het niet lang duren, of hij moet hebben ontdekt wie zijn tegenstander inderdaad is geweest! Maar hier is een postkantoor — in ieder geval moeten wij de politie waarschuwen. Die moet dan maar weten wat zij doet!

Brand had al op de voorruit geklopt; de taxi stond stil, hij sprong eruit, en ging het postkantoor binnen. Toen hij terugkwam had zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

Hij zeide iets tot den chauffeur, stapte in en zoodra de auto weder in beweging was gekomen zeide hij tot Raffles:

— Zij hebben mijn aanklacht genoteerd — maar ik geloof niet dat wij er heel veel succes mee zullen hebben! Ik heb het gevoel dat de man er nogal ongeloovig tegenover stond. Het klinkt ook zeer romantisch —

— Het zal wel minder aan de romantiek, dan aan het geld van Kyriapoulos liggen, Brand! zeide Raffles sarcastisch. Van dergelijke lieden neemt de politie niet heel graag aan, dat zij betrokken zijn bij den cocainismokkelhandel. Ik zou alleen maar eens willen weten hoe hij dat bestaan van dien electrischen oven denkt te verklaren! Hij kan toch moeilijk volhouden dat hij dien alleen heeft aangelegd om proeven te nemen met het vervaardigen van kunstmatige diamanten!

— Hij zal zeggen dat hij een wetenschappelijk amateur is! zeide Brand schouderophalend. Er zweeft iets in de lucht, Edward, dat mij doet vreezen voor de toekomst! Want wij hebben nog iets vergeten, dat mij nu pas invalt!

— Laat eens hooren!

— Je hebt me zooveen zelf gezegd dat die man wist, waarheen we Miggi-Mauggi vervoerd hebben, en waar wijzelven woonden. Dat had de taxi-chauffeur hem verraden, dien wij gisteren nacht aanriepen om ons zelve en den gewonde over te brengen! Een bewijs te meer alweder, dat die Griek aan het hoofd staat van een wijdvertakte bende, waartoe chauffeurs, kellners, ja zelfs politieagenten blijken te behooren! En nu hij dat weet — nu zal hij je ernstig kunnen benadeelen!

— Hoezoo?

— Wel, hij kan de politie op je afzenden.

— Met welk recht zou hij dat kunnen doen, nu hij niet eens weet wie ik ben?

— Je bent een vijand, en dat is voldoende! Hij zal je aanklagen juist van hetgeen hijzelf verricht — van het smokkelen van cocaïne, en wij verkeerden nu eigenlijk gezegd niet in een toestand, om zulk een aanklacht onwaarschijnlijk te maken, want wij hebben iets uitstaande gehad met dat gevecht van gisteravond! En wie eenmaal in handen is van de Parijsche politie, dat is algemeen bekend, die komt er niet zoo gemakkelijk meer uit.

— Misschien kun je gelijk hebben, Brand — en toch wil ik ons huis in Battignolle pas op het allerlaatste oogenblik prijsgeven, want het is een zeer nuttig en bruikbaar steunpunt! Maar ik geloof dat wij er hier al zijn. Laat de chauffeur stoppen, de man ziet er nogal goe-

dig uit, maar hij behoeft niet te weten waar wij binnengaan!

De auto stond stil, allen stapten uit, de chauffeur werd weggezonden, en zoo snel zij maar konden, met Raffles die zich haastig ontdaan had van knevel en sik, tusschen zich in, begaven de mannen zich naar het rondom door een tuin omgeven, afzonderlijk liggende huisje, dicht bij de oude stadswallen, waarvan het slechts gescheiden was door een lapje tuin.

En nauwelijks waren zij binnen, of Raffles begreep maar al te goed, hoezeer Brand gelijk had gehad met wantrouwend te zijn.

Zijn scherp oog had dadelijk ontdekt, dat er ongevraagde bezoekers in het huis waren geweest tijdens zijn afwezigheid.

Het slot van de achterdeur was geforceerd, en er waren modderige voetstappen te zien op de mat en het marmer van de gang.

Zonder een woord te zeggen haalde Raffles zijn revolver uit zijn zak, gaf Brand een wenk om hem te volgen, en daalde de trap af naar het onder den grond gelegen vertrek, waar zij Miggi-Mauggi voor zijn eigen veiligheid hadden moeten opsluiten.

Raffles wees met een veelzeggend gebaar op de zware grendels, die terug geschoven waren.

— Zou er nog iemand binnen zijn? vroeg de jongeman, schor van woede.

— Wij zullen het wel zien! Houd je revolver gereed!

Raffles trok zoo vlug als hij kon de zware deur open, maar een enkele blik in het kleine vertrek was voldoende om aan te toonen dat de bezoeker, wie hij dan ook geweest mocht zijn, reeds weder vertrokken was.

Miggi-Mauggi lag nog altijd uitgestrekt op zijn bed, met zijn gespalkt been, en keek wel een beetje verschrikt naar die twee dreigende revolvers.

— Wat is er aan het handje Raffles? vroeg hij. Je gaat me toch niet door mijn raap schieten? Heb ik iets gedaan wat niet goed was?

— Dat hoop ik tenminste niet Miggi-Mauggi! antwoordde Raffles. Ik merk dat je bezoek hebt gehad!

— Een vriend van je! Hij is zeker nog geen volle vier minuten weg. Je moet hem dunkt me gezien hebben! Hij kwam naar je vragen en zei dat hij een boodschap voor je had!

Raffles en Brand wisselden een blik met elkander en de eerste zeide op zachten toon:

— Dat zal mij een les zijn, om niet al te gul te zijn met het noemen van mijn naam! Dat is natuurlijk een afgezant geweest van

Kyriapoulos, die eindelijk zal hebben ingezien, met wien hij te doen had, en het nu maar eens geprobeerd heeft op deze sluwe wijze!

Miggi-Mauggi had benauwd naar Raffles gekeken en zeide:

— Ik heb er toch niet verkeerd aan gedaan! Ik zei dat je uit was, en dat ik niet wist waar je was! Ik zou het mezelf nooit vergeven, als ik je in ongelegenheid had gebracht. Was die man een vriend van je?

— Hij was heel zeker een groot vijand, maar je kunt het niet helpen, je bent zeker door hem overrompeld! Wij zullen onze maatregelen wel nemen!

— Dus ik heb den man in het nauw gebracht, die mij het leven heeft gered! riep de gewonde op wanhopigen toon. Dat zal ik mezelf nooit vergeven! Hoe kan ik dat ooit weer goed maken! Luister eens hier! Er zijn hier in Parijs zeker geen twee menschen die mijn waren naam kennen — maar jou zal ik hem noemen! Ik ben René de Lambert, een Belg! Ik ben van adel, ik ben student geweest — van adel, versta je dat? En nu een vod geworden, een wrak, klaar om onder den grond te worden gestopt! Ja man, dat heeft de oorlog gedaan! Ik heb meegevochten een tijdje lang, ik ben gewond geweest, de Duitschers, hebben ons bijna al ons bezit ontfroefd, ons kasteel platgeschoten, ik was toch al niet veel zaaks, en dat heeft mij de das omgedaan! Ik zal je niet lang vervelen met mijn levensloop — sla welk misdadigersregister je wilt over de heele wereld maar op, en je vindt er geschiedenissen in als de mijne! Ik raakte aan lager wal, ik heb slaaphuizen en gevangenissen leeren kennen, ik ben met het grootste tuig in aanraking gekomen — en nu ben ik niet veel beter! Ik zeg je dit alles, omdat je voortaan met me doen kunt wat je wilt! Want zie je, een echte schurk ben ik toch nooit geweest! En ik heb aan je gezicht wel gezien, dat ik mijn mond voorbij heb gepraat en je in de grootste ongelegenheid heb gebracht. Vergeef het mij, ik was nog wat koortsig en half versuft!

De gewonde strekte zijn bevende handen naar Raffles uit, die naderbij trad, bewogen door den aanblik van dat magere, baardige gezicht — dat toch het gezicht was van een edelman, die vroeger weelde had gekend, dure kleederen had gedragen, lid was geweest van allerlei clubs, Hij vatte een van de handen van den gewonde en zeide zachtjes:

— Ik vergeef je, René de Lambert, want ik neem je toestand in aanmerking, en je kon onmogelijk weten dat die man een bedrieger was.

Wij weten nu waaraan wij ons te houden hebben! Je hulp neem ik aan — wie weet zal ik haar later wel eens behoeven, en op die wijze zul je mij misschien den dienst kunnen vergoeden, dien ik je heb kunnen bewijzen!

— Een heel grooten dienst was het niet, John Raffles — want je hebt me alleen maar het leven gered! zeide de Lambert op bitteren toon. Maar hoe het ook zij — men hecht toch nog aan dat leven, hoe ellendig het dan ook is!

— Wij zullen je redden! Wij zullen je maken tot wat je vroeger was! zeide Brand op vasten toon.

— Neen, mijnheer Charles! zeide de gewonde kortaf. Dat kunt gij niet. Daartoe is het te laat. De cocaïne heeft haar werk goed gedaan, laat U dat voldoende zijn! Ik ben verloren — ik ben al te diep gezonken!

Brand wilde juist nog iets zeggen, en was op het bed van de gewonde toegetreden, toen boven in het huis de stem van Henderson klonk, die riep:

— Politie op komst, mylord! En hier heb ik den kerel, die hier op bezoek is geweest! Ik trof hem bij de oude wallen aan, terwijl hij zich verscholen trachtte te houden achter een boschje in den tuin! Hij wilde naar mij steken, en ik heb hem een opstopper verkocht — en nu is hij niet veel meer waard!

Bijna op hetzelfde oogenblik kwam er iets als een vormeloos ding de trap af bolderen, en viel neer voor de voeten van Raffles.

Het was een man, klein van gestalte, en wiens neus hevig bloedde.

Henderson kwam na hem de trap af, na de deur achter zich gesloten te hebben, keek Raffles vragend aan.

Deze dacht slechts een paar seconden na, en wendde zich toen tot Lambert met de woorden:

— Wij moeten ons tijdelijk in veiligheid brengen, Lambert! Meenemen kunnen wij je in dezen toestand onmogelijk, maar nu kun je me reeds van dienst zijn, als je wilt! Onthoud dit dus goed: Je weet niet wie wij zijn, je hebt dezen bewusteloozen ellendeling maar wat wijs gemaakt, en wij hebben de vlucht genomen! Vanavond zul je meer van ons hooren! Mocht de politie je willen vervoeren, laat het dan maar toe, want dat is misschien nog maar het beste. Veel kunnen ze je onmogelijk verwijten, want je bent dan toch het slachtoffer geweest!

— Ik zal doen wat je me voorschrijft, Raffles — en als ik weer vrij ben en beter, waar je mij ook zult vinden, doe een beroep op mijn hulp, en wat ik, ellendig menschvrod, voor je kan doen — dat zal gebeuren! En maak nu dat je wegkomt — straks is het te laat!

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK II.

De tunnel.

Toen Raffles, Brand en Henderson haastig het eigenaardige ziekenvertrek weder verlieten, waarvan zij de deur openlieten, en heenstapten over het slappe lichaam van den spion, toen wisten zij, dat zij daarbinnen een trouwen vriend hadden achtergelaten.

Een vonk was blijven gloren onder de asch, onder de slakken van zijn tegenwoordig bestaan, een vonk, die weder was aangewakkerd door de woorden en de daden van dien geheimzinnigen Engelschen gentleman-dief, die

op zulk een plotselinge, wonderlijke wijze in zijn leven was gekomen.

Dankbaarheid en berouw hadden een trouwen helper van dien ongelukkige gemaakt, die nog slechts weinige jaren geleden de gelijke was geweest van edellieden.

— Waar zag je de politie Henderson? vroeg Raffles onder het voortsnellen.

— Heelemaal aan het einde van de straat, mylord! Zij was in een auto....

Juist op dat oogenblik werd er heftig gescheld.

— Daat zijn zij al! zeide Brand verschrikt. Zullen wij nog tijdig wegekomen?

— Wij hebben tijd in overvloed, mijn jongen! zeide Raffles glimlachend. De voordeur is heel stevig, en zij zullen zich nog wel eens bedenken, alvorens ze te vernielen!

— Maar wat deed die spion daar in den tuin? merkte Brand op.

— Die zal waarschijnlijk hebben willen afwachten, of zijn telefonische boodschap aan de politie vruchten zou dragen, misschien wel om te wachten op een belooning.

— Er is geen sprake van, of Kyriapoulos heeft, zoodra hij ons zag vertrekken, argwaan gekregen, en dien man hierheen gezonden, waar hij een minuut of tien voor ons aankwam! Nu, wat gebeurd is, is gebeurd, en wij kunnen nu nog alleen maar trachten, de gevolgen zoo veel mogelijk te verzachten!

Onder dit korte gesprek waren de mannen door een donkere gang gesneld, waaraan een paar wijnkelders grensden.

Raffles trad den laatsten van die kelders binnen, die geheel verlaten was en waar alleen maar een oud wijnrek stond, met spinwebben overdekt, terwijl een half dozijn leege flesschen in een hoek stond, bedekt onder een laagje stof.

In een anderen hoek stond een leeg vat.

Dat alles was slechts te zien bij het licht van de zaklantaren, die Brand had ontstoken.

Iedereen scheen heel nauwkeurig te weten wat hij te doen had, want terwijl Brand de zaklantaren omhoog hield, vatte Henderson post bij het wijnrek, terwijl Raffles het vat terzijde schoof. De vloer bestond uit stevige tegels, dicht aaneen gevoegd, maar aan den kant waar het vat had gestaan, sloten zij niet volkomen tegen den muur aan, en daar was een vingerbreede reet, die niet eens zichtbaar was voor hem die er niet speciaal op lette.

Raffles haalde uit zijn zak een klein instrumentje, dat heel veel geleek op een gewoon knopenhaakje, bracht dit tusschen de reet, bewoog het even heen en weder, totdat het ergens achter scheen te haken, en toen trok hij het met een korten ruk naar zich toe.

Op hetzelfde oogenblik begon het wijnrek zachtjes krakend te bewegen, en draaide weg, tegelijkertijd met een klein gedeelte van wat een hechte muur leek te zijn.

Zoo ontstond een smalle, lage deur, die toegang gaf tot een tunnel of gang, waarvan de ouderdom door een kenner aanstonds op verscheidene eeuwen zou zijn geschat.

De zoldering was gewelfd en van stevige

sluitsteen voorzien, de kalk was nog deugdelijk en al het metselwerk zag er uit, alsof het nog heel gemakkelijk een paar eeuwen weerstand zou kunnen bieden aan den tand des tijds.

Terwijl er boven hunne hoofden nogmaals heftig aan de bel werd getrokken aan de straatdeur, gingen de drie mannen achtereenvolgens die gang binnen, nadat Raffles het vat weer op zijn plaats had geschoven, en daarop trok hij van de gang uit het oude wijnrek met het stuk muur weer naar zich toe, en nu wist hij met volkomen zekerheid dat zelfs het allerscherpste oog onmogelijk iets van die geheime deur zou kunnen ontwaren.

Ook Henderson had nu zijn zaklantaren ontstoken, en zij liepen nu achter elkander haastig en zwijgend voort over den ongelijken bodem van de gang, die bijna in volkomen rechte richting doorliep, maar tevens een klein weinigje scheen te dalen.

De gang had volstrekt geen zijgangen, maar wel op geregelde afstanden tamelijke diepe nissen, die gebruikt konden worden om allerlei voorwerpen in te bewaren.

Zoo lagen er in een van die nissen, goed bewaard in een blikken trommel rollen electrisch geleidingsdraad, schakelaars, verschillende werktuigen, een kleine zeer scherpe bijl, een zaag, en nog ander gereedschap.

Maar ditmaal dachten Raffles en zijn metgezellen niet aan dien voorraad, maar zij haastten zich verder naar een volgende nis, waar een stevig getimmerde kast stond, die verscheidene stellen kleederen bleek te bevatten.

Raffles vergenoegde zich met een vest en een jas, drukte zich een sportpet op het hoofd, en ging aanstonds weer verder.

De tunnel was wel bijna een halve kilometer lang, en geschiedkundigen zouden U onmiddellijk gezegd kunnen hebben, dat de gang volgens hare bouworde door monniken moest zijn aangelegd, en zeker behoorde bij een of ander klooster.

In die oude tijden was het maar al te dikwijls noodzakelijk voor de kloosterbewoners en hunne toevallige gasten overhaast de wijk te nemen, wanneer de vijand in de een of andere gedaante naderde.

Door een toeval had Raffles het bestaan van die gang ontdekt, en onmiddellijk begrepen welk groot nut hij daarvan in tijden van gevaar zou kunnen frekken.

Gedeeltelijk was zij ingestort, maar dat kon voor drie sterke mannen, die over een eindeloos geduld beschikten, volstrekt geen bezwaar

worden genoemd, en binnen twee weken hadden zij die geheele versperring opgeruimd.

Hier en daar was het zelfs noodig geweest, de metselaarstalenten van Henderson te hulp te roepen, op plaatsen waar de zoldering of de wanden gaten vertoonden.

Toen zij een paar honderd passen hadden afgelegd, zeide Brand, onder het voortloopen:

— Nu moeten wij onder de oude vestingwallen zijn!

— En het is gelukkig dat de gang stevig is, mijnheer Brand, want het zou niet prettig zijn om die wallen op ons hoofd te krijgen! zeide Henderson meesmuilend.

— De grondvesten zijn gelukkig heel stevig James! merkte Raffles op. En laten wij ons nu wat haasten, want ik wilde daarginds zijn nog voor de duisternis valt!

Zwijgend liepen zij voort, bij het licht van de lantarens, de gang beschreef een zeer flauwe bocht, daalde plotseling nog wat steiler, en na ongeveer vijf minuten gaans stonden zij voor een zeer zware, met ijzer beslagen deur, die nauwkeurig in het ronde gewelf paste, en die voorzien was van een voortreffelijk slot.

Aan de andere zijde was deze deur afgesloten met sterke grendels, en om die te openen moest men ingewijd zijn!

Raffles, die vooraan liep, stond nu stil, liet het schijnsel van zijn zaklantaren op den rechter zijwand vallen, en had na eenig zoeken een soort van verhevenheid gevonden, waarop hij met kracht drukte.

Hij stelde hierdoor een sterken electromagneet in werking, die de grendels naar zich toetrok, en alles werkte nog uitstekend, want het gerucht van de in hunne sponningen glijdende grendels was duidelijk te vernemen.

Het slot was gemakkelijk te openen met den sleutel, waarvan Henderson zich bij het eerste alarm had voorzien, de deur draaide langzaam open op haar geweldige hengsels, Henderson trok haar weder achter zich dicht, en schoof de grendels op haar plaats.

En nu wisten de drie mannen, dat zij zich voorloopig in veiligheid konden achten.

Zij stonden in een soort van zeer grooten kelder; op geregelde afstanden was het gewelf geschoord door zware zuilen, onderling verbonden door gemetselde bogen.

Het was vroeger ongetwijfeld de wijnkelder van een klooster geweest, want men zag nog resten van vaten, en twee tinnen kannen, gedrukt en roestig.

Recht tegenover de zware deur begon een

steenen trap van een tiental treden, die naar boven voerde.

Links was nog een rij stellages te zien, met de uithollingen, waarop, in vroegere tijden, de groote vaten met zoete malvezij hadden gelegen.

Maar dit was dan ook het eenige van het klooster, dat nog ongeschonden was gebleven.

Het overige was reeds lange jaren geleden in puin gevallen, en wat er nog van was blijven staan, was tijdens het beleg van Parijs in 1870 door het zwaar geschut der Pruisen platgeschoten.

Daarna was het overwoekerd door onkruid en allerlei in het wild groeiende planten, en er viel van al die puinhoopen zelf niet veel veel meer te zien.

Hier en daar stond nog een stuk muur over-eind, een brok van een hoektoren, een gedeelte van een zuilenganderij, en dat was alles.

Maar heel zelden dwaalden hierheen op Zondagen de wandelaars af, want er viel nog maar bitter weinig te zien aan den bouwval.

De drie mannen verloren geen tijd, maar liepen op de steenen trap toe, beklommen ze, en bereikten toen hetgeen er nog over was van den voormaligen refter van het klooster.

Hier zaten vroeger, aan de lange, sterke tafels, de monniken en leekebroeders die hun gasten waren, om den maaltijd te nuttigen.

Maar van de zaal was niets meer over dan de vloer! De zoldering was naar beneden gekomen met de rest van het klooster, en had die zaal bijna geheel gevuld met puin.

Men moest hier zelfs heel voorzichtig loopen, want een heftige schok zou voldoende zijn om nog verdere instortingen te veroorzaken.

Hier en daar was het dak blijven rusten op de sterke pilaren, en door spleten en kieren drong op enkele plekken het daglicht naar binnen.

Toch moesten de lantarens nog blijven branden, want de drie mannen moesten zich een weg banen naar buiten, tusschen die puinhoopen door.

Maar eindelijk hield Raffles stil voor een vrij groote opening, waar vroeger misschien een schoorsteen was geweest, en waardoor het onkruid en de takken van allerlei wild struikgewas naar binnen groeide.

In zoo'n geruimen tijd had Raffles geen gebruik gemaakt van dezen uitweg, dat het sterke mes van Henderson er aan te pas moest komen, om wat van die overvloed van planten

op te ruimen, zoodat men zich een weg kon banen naar buiten.

Brand kroop het eerst naar buiten, omzichtig om zich heen ziende, ofschoon hij heel wel wist, dat het meer dan een toeval zou zijn, wanneer zich op deze eenzame, woeste plek en op dat uur iemand vertoonde.

Zoodra hij zag dat alles veilig was, wenkte hij ook de anderen, de twee mannen kropen naar buiten, en zorgvuldig wischten zij de sporen uit van hun doortocht.

Zij bevonden zich in een soort van kuil met glooiende wanden, die overal met overblijfselen van de kloostermuren en met hard gras en kort struikgewas bedekt waren.

Zij klommen behoedzaam naar boven, aan de zijde van de oude vestingwallen, waarvan het klooster nauwelijks vijf en twintig meter verwijderd had gelegen.

Heel langzaam klauterden zij tegen het flauw glooiende talud op, totdat zij gemakkelijk konden heenzien over den top van den breeden wal, die reeds vele jaren lang geheel schuil ging onder het welige gras, en konden waarnemen wat er daar aan den anderen kant voorviel.

De wijk is hier zeer eigenaardig aangelegd, en stuit als het ware tegen den eeuwenouden ringwal van Parijs, dien men nog altijd niet schijnt te willen sloopen, ofschoon hij een behoorlijke uitbreiding van de wereldstad, aanzienlijk belemmert.

Sommige straten loopen recht op den ouden wal naar aan, loopen er als het ware op dood, en de huizen rusten om zoo te zeggen tegen het machtige lichaam van dien vestingwal.

Andere straten loopen er evenwijdig mee, en de bewoners van de laagste verdiepingen hebben slechts het uitzicht op de met mos en gras begroeide steenen van die oude omwalling.

Zij die op de bovenste verdieping wonen echter, kunnen over de kruin heenzien, over de onmetelijke vlakke, in de richting van de villadorpen, die zich ook rondom Parijs beginnen te ontwikkelen.

Het huisje van Raffles lag daar vreedzaam in zijn bed van groen, de straat liep er in een flauwe bocht om heen, en huis en straat waren zoo laag gelegen, dat de drie mannen van hun standpunt heel gemakkelijk konden zien wat daar voorviel.

Een politieauto wachtte op twintig passen afstand van de voordeur, en juist kwam er een andere wagen aanrijden, waarin de drie mannen spoedig een ambulance-auto herkenden.

— Zouden zij Lambert komen weghalen? zeide Brand op gedempten toon.

— Het is mogelijk — maar ik geloof eerder dat zij hem rustig zullen laten liggen, bij wijze van stukje spek in de muizenval, en dat zij het eerder op dien ander voorzien hebben!

Dat bleek Raffles goed te hebben gezien, want nauwelijks stond de ziekenauto stil of twee agenten kwamen te voorschijn, die een man bij de beenen en onder de armen voortdroegen, en hem in de ambulance-auto schoven.

Op dien afstand was er van zijn gelaats-trekken niets te zien, maar het was duidelijk dat het niemand anders kon zijn dan des pion dien Henderson had neergeslagen.

Een oogenblik daarna reed de auto weer weg en dus werd ook het tweede vermoeden van Raffles bevestigd, want deze ziekenwagens bieden plaats in overvloed om tegelijkertijd vier gewonden te kunnen vervoeren.

Het was duidelijk dat de politie door Lambert hoopte, den bewoner van het huis weder naar zijn woning te lokken.

Raffles was er stellig van overtuigd, dat zijn gewonde niet zou hebben geklapt, maar de politie was te zeker van haar zaak, naar zij meende, dan dat dit noodig zou zijn geweest. De spion had zijn gesprek met Lambert woordelijk herhaald, en dat was ruimschoots voldoende.

— Zij zullen volstrekt niet kunnen begrijpen waar wij ergens heengestoven zijn! merkte Brand op. Zij zullen aan bovennatuurlijke machten gelooven!

— Waarom zouden zij dat? merkte Raffles op. Daartoe is volstrekt geen reden! Zij vonden den spion bewusteloos, er verlieden toch zeker tien minuten voor zij ter plaatse waren, en waarom kunnen wij ons dien langen tijd niet ten nutte hebben gemaakt om door de voordeur heen het hazenpad te kiezen?

— Je hebt gelijk — daaraan dacht ik niet zoo spoedig! Ik hoop toch dat zij dien ongelukkigen Lambert behoorlijk van voedsel zullen voorzien?

— Daaraan twijfel ik niet! Zij zullen wel met fatsoenlijke middelen strijden, denk ik! Maar zij zetten natuurlijk een paar mannetjes op post, die het huis dag en nacht moeten bewaken. Vroeg of laat, zoo redeneeren zij, zal ik toch zeker wel terugkeeren om onderzoek te doen naar mijn beschermeling!

— Maar wordt het dan niet hoog tijd, Edward, dat wij de politie eens op de hoogte stellen van de verrichtingen van dien Griek? Het moet hem toch onmogelijk gemaakt worden, dat huis nog langer te bewonen?

— Wij hebben dat onderwerp al aangeroord, Brand! antwoordde Raffles. Je hebt de politie

gewaarschuwd — en zelf verklaard, dat zij nog al sceptisch tegenover je mededeeling scheen te staan! En dat zal er niet beter op worden, nu de Griek dan toch eindelijk weet met wien hij te maken heeft gehad! Willen wij wedden dat hij rustig in dat huis blijft wonen?

— Dat zou het toppunt van onbeschaamdheid zijn!

— Waarom? Volgens hem zal Raffles het wel uit zijn hart laten, de politie in de zaak te betrekken!

— Worden anonieme aanklachten hier dan aanstonds terzijde gelegd?

— Meestal niet — maar wanneer de Griek een zeer gezien, schatrijk man is, dan bedenkt de politie zich nog wel een enkele maal! Zij zal het verhaal als louter fantasie willen opvatten, ontsproten aan het brein van een waanzinnige, en ze zal zich niet eens de moeite geven, een onderzoek in te stellen in het huis! Neen! ik zou met deugdelijker bewijzen moeten aankomen, en ze ook persoonlijk kunnen staven ook! En zoover zijn wij nog lang niet! Men verlaat zulk een prachtig huis natuurlijk pas wanneer het onmogelijk anders kan — en de Griek gelooft stellig, dat hij op het oogenblik nog de beste kaarten in handen heeft!

— Maar het valt toch te bewijzen dat hij den nacht tevoren in de dievenkroeg is geweest om daar cocaïne in ontvangst te nemen?

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide misnoedig:

— Dat is volstrekt niet te bewijzen, Brand! Denk je dat een van die lieden die bij die gelegenheid gearresteerd zijn, een woord zouden durven kikken? Niemand weet zelfs wie hij is! Niemand kent zijn naam! Wie hem zag, die zag hem met een gitzwarte baard, terwijl ik erop durf zweren dat die baard valsch is! En als ik mijn hersens maar gebruikt had, had ik dadelijk moeten begrijpen dat de man achterdocht tegen mij koesterde, daar hij dien baard

ook droeg, toen ik hem in mijn vermomming als gepensionneerd kolonel bezocht — en daartoe zou volstrekt geen aanleiding zijn geweest, als hij inderdaad met een onschuldig bezoeker had meenen te doen te krijgen! En wat de cocaïne betreft — die is natuurlijk òf op een onvindbare plaats verstopt, òf wat nog waarschijnlijker is, hij heeft ze reeds verdeeld onder zijn geregelde afnemers! En wat die twee helpers van hem aangaat — ik ben overtuigd dat zij liever honderd meeneden zouden willen doen, dan hun verschrikkelijken meester te verraden, al ware het slechts, omdat zij niet alleen zijn slaven, maar ook zijn medeplichtigen zijn! Maar zie eens — daar rukt de politieauto alweer in! Zij hebben het huis zeker van onder tot boven doorzocht, en geven nu hun vruchteloze pogingen maar op.

— Maar als zij den omtrek eens gingen doorzoeken? zeide Brand ongerust.

— Zoo dwaas zijn zij natuurlijk niet! Menschen die onder zulke omstandigheden de vlucht nemen, blijven natuurlijk niet in de buurt. Die zorgen wel, den afstand tusschen zichzelf en de plek die zij ontvluchten, zoo groot mogelijk te maken.

— Wat doen wij nu?

— Voorloopig zullen wij ook maar weggaan, Brand! Het lijkt mij te gevaarlijk reeds nu door de tunnel in het huis terug te keeren, en eens te zien hoe de zaken daar staan! Trouwens, je kunt er wel op rekenen dat daarbinnen wel een paar zullen zijn achtergebleven, goed verscholen, en voornemens, dadelijk handelend op te treden, zoodra wij ons vertoonen. Om Lambert behoeven wij ons werkelijk niet ongerust te maken. De politie zal wel goed voor hem zorgen! En duurt het haar te lang — dan zal hij worden vervoerd! Nu, ik denk dat mijn geduld het wel langer zal uithouden dan dat van den hoofdcommissaris!

HOOFDSTUK III.

Een gevaarlijke onderneming.

Een uur later bevonden de drie mannen zich volkomen in veiligheid in een zeer eenvoudig gemeubelde kamer van een vierderangs logement, hoofdzakelijk bewoond door circusartiesten en rondreizende tooneelspelers, nadat Brand weder was teruggegaan in de tunnel, en uit een der bergnissen al datgene had ge-

haald, hetwelk Raffles noodig meende te hebben voor de kleine expeditie, welke hij dien nacht op touw wilde zetten — met het oude huis van Kyriapoulos, den Griek, als einddoel.

Raffles was niet haatdragend in de slechte beteekenis van het woord, maar hij was tot de slotsom gekomen, hier met een uiterst gevaar-

lijken vijand te doen te hebben, zooals hij er wellicht nog geen op zijn pad had ontmoet, wellicht met uitzondering van den verschrikkelijken Shydrift en den moordzuchtigen Fox, en met zulke mannen moest men liever zoo spoedig mogelijk voorgoed afrekenen.

Daarenboven was het mogelijk, dat Raffles, als hij den Griek onverhoeds overviel, in diens huis voldoende bewijzen aantrof, om den man openlijk te kunnen betichten van den sluikhandel in verdoovende middelen.

En tenslotte — Kyriapoulos was schatrijk, — en er zou zeker wel wat te halen zijn in dat groote, kostbaar ingerichte huis in Auteuil!

Het was juist over dit onderwerp, dat Raffles en Brand nu fluisterend spraken in de kleine logeerkamer, waar twee bedden stonden, want Henderson had zich moeten vergenoegen met een slaappleats op den zolder.

Het kermisseizoen was aangevangen, en het hotel was op dit oogenblik overvol.

— Natuurlijk vergezel ik je, Edward — ik denk er niet aan om achter te blijven. Maar ik kan toch niet nalaten je onder het oog te brengen, dat wij ons leven op het spel zetten! Wij weten nu waartoe de man met de groene oogen in staat is, wij weten, dat hij zich om een menschenleven volstrekt niet bekommert, en hoe hij handelt tegenover lieden, van wie hij zelfs nog maar alleen kan vermoeden dat zij hem willen dwarsboomen! Hoe hij dus omspringt met mannen van wie hij met zekerheid weet, dat zij zijn doodsvijanden zijn, behoef ik je zeker niet te zeggen!

— Ik weet dat alles, Brand! Wij zullen zeer voorzichtig zijn — en meer kan men er ook al niet aan doen! Ik zal mij voorzien van alle zaken, die ons van pas kunnen komen, en voor het overige moeten wij vertrouwen op ons goed gesternte! En nu zullen wij eindelijk eens iets eten, want ik moet bekennen, dat ik mij nog een weinig zwak gevoel na dat avontuur van hedenmiddag, en wij hebben vandaag nog geen behoorlijken maaltijd gebruikt!

Men begon dus met die daad, die zelfs Napoleon onmisbaar achtte tot het winnen van een veldslag — het vullen van de maag!

Het hotel zelf bleek over een vrij goede keuken te beschikken, en de drie mannen aten gezamenlijk een behoorlijk stuk gebraden ossenvleesch op Marseillaansche wijze klaargemaakt, dat wil zeggen met gebruikmaking van veel olie en olijven.

Na zich aldus te hebben versterkt — het was toen omstreeks half negen in den avond,

begonnen de drie mannen aanstonds met het maken van voorbereidselen.

Brand wist nog wel, waar hij het vletje kon vinden, voorzien van een aanhangmotor, hetwelk hij gebruikt had op dezen vreeselijken middag, die bijna het einde van Raffles had gezien en dat zouden zij ook nu weder gebruiken, teneinde het huis van Kyriapoulos aan de zijde van het water te naderen.

Dat was ongetwijfeld de veiligste en ook de gemakkelijkste weg.

Er was ergens een bootverhuurder bij den Pont Alexandre III, die het vletje wel zou willen afstaan — al was het dan ook een heel eigenaardige tijd om tochtjes te gaan maken.

De tijden waren er niet naar, dat bootverhuurders al te nauwkeurig informeerden naar de plannen van hunne klanten.

Het vletje was dan ook dadelijk ter beschikking van Brand, die het alleen ging halen, het statiegeld betaalde, het een paar bruggen verder deed aanleggen, en daar pas Raffles en Henderson aan boord nam.

Het was toen reeds elf uur in den avond.

De vlet was niet al te groot, Henderson woog over de tweehonderd pond, en men kwam dus niet al te snel vooruit, hetgeen gevaren kon opleveren bij een eventuele ontmoeting met een politie-patrouilleboot.

Want weliswaar kon men het niemánd kwalijk nemen, met een vletje over de Seine te varen — maar dat vletje bevatte een collectie heel eigenaardige voorwerpen, die men meestal alleen maar aantreft in de bagage van beroepsinbrekers!

En er was nog heel wat meer in, dat voorzeker de nieuwsgierigheid en de argwaan van de politie zou hebben opgewekt.

Maar de fortuin was hun in dit opzicht gunstig, want weliswaar zagen zij heel in de verte een paar keeren de roode lichten en het felle zoeklicht van een politieboot, maar zij bleven juist buiten den greep van dat licht, en omstreeks half twaalf, wellicht iets later, kwamen zij in het gezicht van het machtige, sombere heerenhuis, in het midden van de achttiende eeuw gebouwd, hetwelk nu een der grootste en koelbloedigste misdadigers van geheel Parijs herbergde.

Zijn plat dak, op de vier hoeken versierd met kunstig bewerkte schoorsteen, stak duidelijk af tegen den nachthemel.

Raffles had het nijdig tuffende motortje reeds lang van te voren afgezet, en met behulp van den vaarboom duwde Henderson nu het vletje dicht bij den wal zoover voort, totdat het

eindelijk stillag op slechts eenige passen van datzelfde bootenhuis, hetwelk reeds een paar dagen tevoren de aandacht had getrokken van Brand, en waarin, zooals duidelijk door de latten heen te zien was, de prachtige motorboot van den Griek veilig opgeborgen lag.

Er was een steigertje, ten behoeve van degenen die van die boot gebruikt maakten, maar Raffles ontweek dit met voordacht, en fluisterde, toen Brand aan land wilde stappen:

— Luistert nu goed naar mij, vrienden! Wij begeven ons op het gebied van een man, die over talrijke middelen beschikt, hem aan de hand gedaan door de wetenschap, om zich van zijn tegenstanders te ontdoen. Raak dus niets aan, geen paal, geen hek, ja zelfs geen boom, uit vrees, dat die voorwerpen gevaaren mochten opleveren. Zet ooren en oogen wagenwijd open, wantrouw alles, neem U in acht bij iederen stap die gij doet! Meer wil ik U niet zeggen — en nu op weg, en dicht bij elkander gebleven!

De ervaring had den drie mannen reeds lang geleerd, alles wat zij deden zoo muisstil te verrichten, dat zelfs het scherpste oor niets kon vernemen.

En hoewel het op deze plek bijna stikdonker was, konden zij toch de tasch en den zak met instrumenten zonder het minste leven te maken aan land brengen.

— En nu de gummi handschoenen aangehouden! beval Raffles fluisterend. En opgelet — ik herhaal het.

De drie mannen trokken de handschoenen van roodgummi aan, toen namen Henderson en Brand ieder een van de pakken op en Raffles ging vooruit, terwijl zij vlak achter hem bleven, want hij scheen als een kat in het donker te kunnen zien en zou den weg wijzen.

Zij gingen uiterst langzaam voorwaarts, totdat Raffles plotseling een waarschuwend gesis liet hooren.

Met kloppend hart stond Brand onmiddellijk stil, Henderson bij den arm vattend.

Wat kon het zijn, dat hen nu reeds tot stilstaan noopte, nu zij zich nauwelijks in den tuin bevonden?

Misschien werden de drie mannen of althans werd Raffles op dat oogenblik wel gered door de gelukkige omstandigheid, dat hij zoo uitnemend kon zien in een duisternis, die voor anderen het voortgaan onmogelijk maakte.

Want voor een kort oogenblikje was daar even de maan achter de wolken te voorschijn gekomen, en een straaltje had geblonken in

een draad, die op nauwelijks twee decimeter afstand van den grond, dwars over het geheele grasveld was gespannen.

— Een electrisch geladen draad! fluisterde Raffles lakoniek. Geef mij de kniptang Brand, ik zal ze doorknippen!

Met een huivering haalde Brand den tang te voorschijn, waarvan de beide handgrepen bestonden uit hardgummi. Hij had den grooten oorlog meegemaakt, en het werd hem koud om het hart, als hij nog dacht aan het verschrikkelijke gezicht van de ongelukkigen, die hadden willen trachten over de grens te sluipen, om zich weer bij hun regiment te voegen, en die door den electrischen draad waren gedood, en er met slap lichaam overheen hingen, als een waardeloos vod.

Hij hoorde het zachte, knappende geluid van een strakgespannen draad die wordt doorknipt en haalde verlicht adem.

Raffles had dus wel gelijk, toen hij tot voorzichtigheid maande!

Brand kon zich volstrekt niets van het bestaan van dien draad herinneren, toen hij dien middag met Henderson Raffles te hulp was geschoten, en het was dus wel zeker, dat zij pas bij het vallen van de duisternis gespannen werd, en onder stroom werd gezet.

Met de grootste voorzichtigheid gingen zij nu verder, terwijl Raffles een stok voor zich uit hield, dat wil zeggen een afgebroken tak, waarmede hij voorzichtig voor zich uit tastte.

Zijn gummi handschoen zou hem voldoende beschermen, wanneer de stok nogmaals zulk een doodelijken draad mocht ontmoeten.

De drie mannen volgden nu behoedzaam het breede pad, van vast aangestampt grint, dat naar de groote achterdeur voerde, maar zij droegen zorg, dat zij een weinig terzijde bleven gaan, over den grasrand, opdat hun schreden volkomen gedooft zouden worden.

Maar plotseling zagen Brand en Henderson Raffles een vluggen sprong achteruit doen en op hetzelfde oogenblik hoorden zij een geluid, dat een weinig geleek op het klappen van een zweep op zeer verren afstand.

— Mijn hemel — wat is er? fluisterde Brand, die zijn hart voelde kloppen.

— Een wolfskuil! antwoordde Raffles lakoniek. Ja, onze man doet de dingen niet ten halve!

Hij wees op een groot, vierkant gat, midden in het pad, bijna even breed als het pad zelf was, en vervolgde:

— Juist op die plek stapte ik toevallig een weinig terzijde, teneinde een tak te ontwijken,

die over het pad hing. Gelukkig was mijn andere voet nog op den grasrand en kon ik achteruitspringen, want het luik klapte onder dien lichten druk aanstonds open — en als jullie even goed zagen als ik in het donker, dan zou je daar beneden, op een diepte van meer dan acht meter, de spitsgepunte palen kunnen zien, waaraan iedereen zich spietst, die hier omlaag tuimelt.

En weer kwam er bij Brand een oorlogsgedachte boven! Hij meende weder de verhalen te lezen over die verschrikkelijke, moorddadige kuilen, waarvan de Russen zich bedienden in den oorlog met Japan, tijdens het beleg van Port Arthur. En het was hem alsof hij het gillen der ongelukkige Japansche soldaten hoorde, die hun stormloop plotseling onderbroken zagen en neerstortten in deze verraderlijk met dunne takjes en gras bedekte kuilen — die in de Russische steppen gebruikt worden voor het vangen van wolven!

Hij voelde een klam zweet zijn slapen bedekken; toen hij behoedzaam langs het gat ging.

Was die man dan een duivel, die zich van zulke middelen bediende? Was ieder mensche-lijk gevoel hem vreemd?

Het was te begrijpen dat men zich beveiligde tegen inbrekers — maar moest men daartoe zulke afschuwelijke, wreedaardige afweermiddelen toepassen?

Met een gevoel van onbeschrijfelijke beklemming ging hij verder, en telkens meende hij nieuwe gevaren te zien in de duisternis, die slechts nu en dan een weinig werd opgehelderd door de maan, wanneer die te voorschijn kwam van achter de snel voortjagende wolken.

Wie weet liet de Griek wel wilde dieren rondloopen in dezen tuin?

Zou niet aanstonds een vergiftige pijl komen aansuizen?

Waren dat geen bewegende gedaanten daar-ginds — gedaanten van mannen, die zich dadelijk op hen zouden werpen, voor zij tegen-weer konden bieden?

Maar spoedig herstelde Brand zich, en hij was beschaamd over die onmannelijke vrees. Hij volgde het voetspoor van Raffles en nu stonden zij eindelijk vlak voor de groote achterdeur.

Zij hadden ge'egenheid te over gehad, om zich ervan te overtuigen, dat er in het geheele huis geen spoortje licht te zien viel.

Kyriapoulos had zich dus reeds ter ruste begeven, evenals zijn knechts, of wel hij was nog niet thuis.

Raffles stond een oogenblik in beraad, terwijl hij de deur nauwkeurig bekeek.

Hij had spoedig genoeg ontdekt dat zij niet van hout maar van metaal was, en waarschijnlijk uiterst moeilijk te openen.

Bovendien was het ook volstrekt niet zeker of ook deze metalen deur niet onder stroom stond, en het verbreken van dien stroom zou wellicht daarbinnen een alarmsignaal doen overgaan.

Als een goed veldheer zocht Raffles dus aanstonds naar een anderen toegangsweg. Hij liet zijn blikken over den achtergevel gaan, en meende toen, dat een poging om door een der ramen van de eerste verdieping binnen te dringen, wellicht meer succes zou hebben.

Het was nu maar de vraag, hoe men die ramen bereiken moest, die geen van alle van luiken voorzien waren.

Een balkon bevond zich op die verdieping niet, en Raffles zag ook nergens een ladder.

En toch bezat hij zulk een voorwerp — al was het dan een mensche-lijke ladder.

Inderdaad niets was gemakkelijker, dan den reus Henderson te verzoeken als klimpaal te dienen!

Hoe menigmaal hadden de drie mannen zich in vrije oogenblikken geoeffend in dergelijke toeren, wel wetende, dat zij lenig moesten blijven en krachtig om deze inspannende levenswijze te kunnen blijven volhouden.

Raffles schatte dat de onderzijde van de vensterbank ten hoogste drie en een halve meter van den grond was, en hij zou er dus gemakkelijk op kunnen klauteren langs de lichamen van Henderson en Brand, die op elkanders schouder zouden gaan staan.

Hij nam zwijgend de tasch van Brand over, hing die aan den riem over zijn schouder en fluisterde:

— Ik zal langs dat hoekraam naar binnen-dringen! Dan zal ik de trap afdalen, de metalen deur openen, en jullie binnenlaten! Henderson — we zullen nogmaals van je spierkracht gebruik moeten maken, vriend!

Onmiddellijk plaatste de reus zich vlak onder het hoekraam wijdbeens op een paar decimeters van den muur, en steunde er tegen met zijn krachtige handen.

Met de lenigheid van een aap klom Brand in een ommezien op zijn rug, ging met zijn voeten op zijn schouders staan, en toen hij nu de handen uitstrekke, kon hij reeds bijna de vensterbank van het hoekraam bereiken!

En Raffles bewees aanstonds, dat hij nog steeds niets van zijn wonderbaarlijke lenigheid

en zijn aapachtige vlugheid had verloren, want hij was in een oogwenk boven op de schouder van Brand, knielde neer op de vensterbank, onderzocht zeer nauwkeurig het raam, hetwelk dubbel bleek te zijn, en als een deur geopend kon worden, en zette zich toen pas aan het werk, om het zoo stil en zoo vlug mogelijk te openen.

Ongeveer in het midden van den raampost, boorde hij een kleine opening, steeds gewapend met zijn gummi handschoen, en stak door die opening een ijzerdraad, aan het einde voorzien van een soort van lus.

Na eenig tasten wist hij met dien ijzerdraad den knop te vatten van de spanjolet, en die heel voorzichtig omlaag te trekken.

Toen pas duwde hij het raam heel behoedzaam open. En gedurende al die bedrijven had zijn revolver vlak naast hem onder het bereik van zijn hand gelegen, en hij was vast besloten, wetende wie er in dat huis woonde, er onmiddellijk gebruik van te maken, zoodra hij iets verdachts ontwaarde.

Maar alles bleef stil, en Raffles kroop als een slang naar binnen, en deed het raam achter zich weer op een kier dicht.

De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK IV.

Het verlaten huis.

Dit alles duurde zeker wel een kwartier, zoo voorzichtig ging Raffles te werk.

Toen begon hij de raamhelften heel zachtjes naar binnen open te duwen, met de linkerhand, terwijl hij met de rechter zijn revolver gereed hield.

Een plotselingen overval had hij hier echter niet te duchten, want hij had aanstonds gezien, reeds beneden in den tuin, dat de gordijnen voor het venster niet waren dichtgetrokken.

En nu stapte hij, de revolver voor zich uit houdend, en terwijl hij met de linkerhand zijn elektrische zaklantaarn aanknipte vastberaden in de kamer.

Het was een vertrek, waarvan het doel niet aanstonds duidelijk was, en dat waarschijnlijk tot logeerkamer kon worden ingericht.

Er stonden fraaie ouderwetsche meubelen met blauw damast bekleed, maar verder was er volstrekt niets bijzonders aan te zien.

Over het dikke kleed heen, eveneens van een blauwe kleur, sloop Raffles op zijn teenen naar de eenige deur, maar eerst bekeek hij haar heel aandachtig, want hij begon nu zijn tegenstander langzamerhand te kennen.

Maar de kruk was van hout, en toen hij er zijn kleinen voltmeter bijhield, die zich in de tasch met instrumenten bevond, vertoonde de naald niet de minste afwijking.

Hij draaide de kruk zeer behoedzaam om, opende de deur, maar zoo, dat hij niets van zijn lichaam vertoonde.

Want er kon heel goed iemand aan den anderen kant op wacht staan, gereed om hem aanstonds een kogel door het lichaam te jagen, zoodra de deur maar kierde.

Maar niets deed zich hooren, alles was doodstil.

Raffles luisterde naar een ademhaling, naar het zachte geschuifel van een voet, maar hij hoorde niets, volstrekt niets.

Die beklemmende stilte verwarde hem voor een kort oogenblik, en deed hem voor nog meer valstrikken vreezen.

Maar hij verzette zich tegen dit gevoel van angst, en rukte de deur wijd open, lantaren en revolver voor zich uit houdend.

Hij stond in een breede gang, die evenwijdig scheen te loopen met den achtergevel van het huis.

Er waren verscheidene deuren te zien, en

in een daarvan herkende Raffles de deur van de werkkamer, waar de Griek hem den dag tevoren ontvangen had.

Hij herinnerde zich ook de gang, en wist hoe hij naar beneden moest gaan.

Hij sloeg een hoek om, liep de hoofdgang ten einde, kwam op het half cirkelvormige portaal van de vestibule, vlak tegenover de groote voordeur, en liep haastig de eikenhouten trap af, zachter dan een muis.

In de vestibule bleef hij even stilstaan, en luisterde met gespannen aandacht.

Maar niets, volstrekt niets liet zich hooren.

Kyriapoulos was dus inderdaad nog niet thuis, of wel hij sliep vast.

Raffles behoefde zich niet lang te beraden want hij had al spoedig de gang gevonden, die uitliep op de stalen achterdeur, waarvoor de drie mannen zooeven gestaan hadden.

Niet zoodra stond hij er aan den anderen kant voor, of hij zag dat zijn vermoedens gegrond; waren — al had men ook gepoogd, de draden zoo goed mogelijk te verbergen, het was voor een deskundige als Raffles toch onmiddellijk te zien, dat de deur onder stroom stond.

De minste aanraking er van met onbeschermde hand moest onmiddellijk den dood brengen.

Zijn instrumententasch kwam weder te voorschijn, en na weinige minuten had Raffles dien doodelijken draad doorgeknipt, en nu bleef hem niets anders over, dan de zware grendels terug te schuiven.

Hij kon niet vermijden dat die voorwerpen, die niet geolied waren, een krassend geluid veroorzaakten en hij haastte zich dus om de deur wijd open te werpen, en zijn beide metgezellen binnen te laten, uit vrees dat de bewoners van het huis wellicht gewekt waren.

Hij legde aanstonds den vinger op de lippen en alle drie luisterden ingespannen.

Maar nog altijd bleef alles doodstil.

Toen sloot Raffles behoedzaam de deur weder, en f uisterde:

— Ik moet weten of hij thuis is! Wij zullen allereerst naar zijn slaapkamer gaan.

— Brandt er geen enkel licht in huis? vroeg Brand.

— Alles is stikdonker! Zij moeten dus slapen, of wel — er is niemand in het huis!

— Maar die kerel, die door Henderson zoo leelijk is toegetakeld, toen wij je gisteren kwamen bevrijden?

— Hij zal hem wel naar een of ander ziekehuis hebben laten vervoeren! Aan gewonden

heeft hij natuurlijk niets — die zijn hem maar in den weg! En nu spoedig naar boven, want ik wil weten waaraan ik mij te houden heb.

De drie mannen beklommen haastig weder de prachtige statietrap na alle drie hun lampen te hebben ontstoken, die een helder schijnsel naar alle zijden verspreidden, zoodat het niet mogelijk was, dat er eensklaps uit een donkere nis een man te voorschijn sprong, om hen veraderlijk neer te slaan.

Een oogenblik vreesde Raffles dat hij misschien in een valstrik geloopt was, en dat de Griek, hem verwachtende, zooals hij hem den vorigen dag verwacht had, een afdeling politie in zijn groot huis in hinderlaag had gelegd.

Maar dadelijk daarop bedacht hij, dat die politie dan zeker niet zoo lang zou gewacht hebben, alvorens hem op het lijf te vallen.

In dat opzicht gerustgesteld, zette hij dus zijn tocht voort door het eenzame huis, dat een geheimzinnigen, somberen indruk maakte met zijn holle, breede gangen, zijn verlaten kamers, schaars gemeubeld, en zijn duistere wenteltrappen.

En Raffles had zelfs we in 't donker den weg kunnen vinden en er was dus nauwelijks een minuut verlopen of hij stond voor de deur van de slaapkamer, een waar juweeltje van houtsnijkunst.

Raffles herinnerde zich dat dit vertrek een fraai balkon van smeedijzer had, dat hij misschien wel zou kunnen bereiken van het aangrenzende vertrek.

Hij bevond dat de deur van dat vertrek, een rookkamer — gemakkelijk geopend kon worden, en de drie mannen traden binnen, onder den indruk van die stilte en de verlatenheid van het geheele oude huis.

Raffles liep recht door naar het eenige raam, hetwelk het vertrek rijk was, en opende het.

Hij leunde een weinig naar buiten, en zag dat hij onmogelijk den ijzeren rand van het balkon kon bereiken.

En toch wilde hij op dat balkon zijn, daar hij uit ervaring wist, dat men bij een overrompeling altijd het gemakkelijkst door een glazen deur kan gaan.

Hij beraadde zich even, en zeide toen kortaf tot Henderson:

— Het touw!

Bij dergelijke expedities was Henderson altijd de drager van een sterk, ongeveer vijftien meters lang touw, aan het eene uiteinde voorzien van een stevigen haak, dat hij of in de tasch bij zich droeg of wel om zijn middel wikkelt, onder zijn jas.

Raffles nam het steeds mee, voor het geval hem door een overmacht de terugtocht was afgesneden, en de deuren bezet waren.

Reeds menigmaal had zulk een touw hem groote diensten bewezen.

Reeds wikkelde Henderson het touw los, en Raffles greep het, omwikkelde den ijzeren haak met zijn zakdoek, om het geluid te dempen, en slaagde er na eenige vergeefsche pogingen in, den haak om den ijzeren balkonrand te werpen,

Hij trok het touw strak aan, en bij de eerste gelegenheid de beste, trok hij de ijzeren leuning los.

— Maar is die schurk dan op alles voorbereid? fluisterde Brand verschrikt. Dat is natuurlijk met opzet gedaan!

— Daar zullen wij het tenminste maar voor houden! fluisterde Raffles meesmuilend, maar het wordt nu wel duidelijk dunkt mij, dat onze vriend niet thuis is, anders zou hij toch zeker nu wel wakker geworden zijn. Komaan, — dan moeten de paardenmiddelen maar toegepast worden! Neem je revolver, Brand, en geef acht! Henderson — je schouders tegen die verbindingsdeur, en denk erom dat zij bij den eersten duw open moet zijn.

De reus had maar een enkele aansporing noodig.

Hij nam een korten aanloop, zijn zware schouders bonkten met geweld tegen het deurpaneel, dat krakend uit zijn voegen vloog, terwijl tegelijkertijd de geheele deur met veel gekraak van splinterend hout als het ware openbarstte.

Henderson rolde met deur en al naar binnen en de twee mannen wipten over hem heen en stonden midden in de slaapkamer.

Het licht van hun lantarens viel aanstonds op het bed. Het was onbeslapen.

Gereed om zich te verdedigen bleven de drie mannen de komende dingen afwachten, maar toen zich na een paar minuten nog altijd niets liet hooren, begrepen zij, dat het groote huis inderdaad verlaten was.

— Zou hij nog terugkomen vannacht? vroeg Brand.

— Dat valt natuurlijk heel moeilijk te zeggen! Het is best mogelijk dat hij een of ander feest heeft bezocht, en over een paar uren nog zal terugkeeren. In dat geval wachten wij op hem. Maar wij kunnen ons den tijd aangenaam korten met een onderzoek van zijn schrijftafel en zijn brandkast. Brand, ik zal je moeten verzoeken naar den electrischen meter te gaan, en de veiligheidsstoppen er uit los te draaien. Op

die wijze behoeven wij althans niet meer te vreezen voor electrische grapjes, als die man zich jegens ons veroorloofd heeft.

— Maar wij zullen evenmin licht kunnen branden, mylord! merkte Henderson op.

— Onze lantarens zijn ruimschoots voldoende, James! Haast je nu, Brand! De meter is in een kast onder de hoofdtrap, links van de straatdeur gerekend. Wij wachten je boven op het portaal.

Brand snelde weg, om zijn opdracht te gaan volbrengen, en een oogenblik daarna voegde hij zich weder bij Raffles en Henderson, die hem boven aan de trap opwachtten.

En nu gingen zij weder verder bij het licht van hun lantarens, vlugger nu, daar zij geen voorzorgsmaatregelen meer behoeften te nemen.

Het eerst stapte Raffles het vertrek binnen, waar hij voor de eerste maal met den Griek gesproken had, en zeide op gedempten toon, terwijl hij even huiverde:

— In deze kamer was het valluik, dat zich onder mijn voeten opende! Hij bracht het in beweging door ergens aan zijn schrijfbureau een kleinen hefboom opzij te schuiven. En het werkt onfeilbaar, want de stoel dien hij zijnen lastigen bezoekers aanbiedt, staat juist boven op het luik. En hier hebben wij zijn schrijfbureau! Het ziet er nogal veelbelovend uit. Help eens, Brand — mij dunkt dat wij hier wel iets van onze gading in zullen vinden!

Deze laatste woorden van Raffles sloegen echter op de kleine brandkast die zijn scherp oog onmiddellijk in een hoek van het vertrek had zien staan.

Het was een klein maar sterk meubel, van de modernste constructie.

Raffles liep er op toe, maar hij bleef op een meter afstand van de kast voorzichtigheids-halve staan. Toen zeide hij op zachten toon tot Henderson:

— Reik mij dien zwaren stoel eens aan, James!

Wel een weinig verwonderd, maar gewend om zonder eenige tegenspraak te doen hetgeen Raffles hem opdroeg, schoof Henderson een zeer zwaren leunstoel naar Raffles toe.

Deze vatte het meubel beet en schoof het zoo voor zich uit, dat het op zijn vier rollen in de richting van de brandkast gleeed.

En juist toen het er voor was, klonk er iets als een zware veer die losspringt, en als bij tooverslag verdween de zware stoel in den vloer, en pas eenige tellen later hoorden de drie mannen met ontzetting een gekraak en een ge-

plas — de zware stoel was blijkbaar in een zeer diepe put gevallen, die beneden met water gevuld moest zijn, en waarschijnlijk in verbinding stond met de Seine.

— Maar die kerel is een duivel, riep Brand ontzet uit.

— Ik heb er geen oogenblik aan getwijfeld, Brand! zeide Raffles lakoniek. Maar wij zijn nu gewaarschuwd, en dat is heel wat voor ons waard!

Hij keek even rond, kreeg de boekenkast in het oog, die niet geheel gevuld was, en haalde er een zeer zware eiken plank uit, die ruimschoots lang genoeg was om ze over het vierkante gat in den vloer te leggen.

Hij schoof er op zijn knieën overheen, liet toen het licht van zijn lantaren in de put vallen en zeide hoofdschuddend:

— Die put is zeker even oud als het huis, maar ik begrijp volstrekt niet waartoe hij geëind kan hebben! De kamers zijn er omheen gebouwd, dat is duidelijk, en het zou de politie heel moeilijk vallen, haar bestaan aan te toonen.

Toen ging Raffles schrijlings op de plank zitten, schoof nog wat naar voren, en begon met groote aandacht het slot van de kast te onderzoeken.

— Ga jij op wacht bij de deur staan, Henderson! beval hij. Hij mocht nog eens terugkomen en ons overvallen! En zoodra hij maar een wapen laat zien, schiet je hem neer! En ditmaal behoef je er niet meer berouw van te hebben dan van het vertrappen van een giftige adder! Ik zal mij intusschen eens met deze kast bezighouden.

Raffles draaide wat aan de cijferplaat, maar daar hij een paar instrumenten noodig had, wendde hij zich om naar Brand die juist bij het licht van zijn lantaren het bureau onderzocht.

— Wat doe je daar? vroeg Raffles.

— Ik zoek of het bureau soms iets van waarde bevat!

— Dat is niet erg waarschijnlijk!

— Toch wel! riep Brand opgewonden uit, die juist een laatje had opengetrokken. Hier ligt een heel pak bankbiljetten in!

Hij wilde er juist de hand naar uitstrekken, toen Raffles doodsbлек schreeuwde:

— Laat dat! Kom er niet aan met je vingers! Wacht tot ik bij je ben!

Hij schoof weer op de plank achteruit, tot hij den vasten vloer weer bereikt had, sprong haastig op, en trad op de schrijftafel toe.

— Wat is dat nu? riep Brand zeer verwonderd uit. En waarom zou ik niet aan die bankbiljetten mogen raken!

— Omdat zij wat al te zeer voor de hand liggen, Brand! antwoordde Raffles ernstig. Wie heeft het ooit gehoord dat iemand een dik pak bankbiljetten zomaar in een laatje legt, dat iedereen kan opentrekken, en dat terwijl hij ons heel stellig verwacht heeft, zooals uit alles blijkt?

— Je denkt dus —?

— Ik denk dat er met die biljetten iets niet in orde is!

Raffles was naderbij gekomen, boog zich voorzichtig over het opengetrokken laatje heen, en rook aan de bankbiljetten.

— Ik dacht het wel! mompelde hij. Zij hebben een eenigszins zure lucht. Geef eens een buigtangetje.

Brand haalde onmiddellijk een buigtangetje uit zijn instrumententasch, en daarmede vatte Raffles behoedzaam het bovenste biljet op van vijftig pond, en vervolgde:

— Steek eens een lucifer aan!

Brand gehoorzaamde dadelijk en toen de lucifer brandde hield Raffles het bankbiljet in de vlam.

Inplaats van helder op te vlammen, zooals men toch zou hebben verwacht, verbrandde het biljet maar heel langzaam, als met tegenzin, met een groenachtige vlam, en onder een heel zacht geknetter.

— Dat zijn de heel fijne kristalletjes van het vergift! zeide Raffles bedaard. Die biljetten, Brand, zijn alle gebaad in een zeer sterk, volstrekt doodelijk vergift. Je ziet wel dat zij ook nog niet eens volkomen droog zijn. Dat is met opzet zoo gedaan, opdat het vergift des te beter aan de vingertoppen zou blijven kleven bij het opnemen. En laat ik je zeggen, dat het voor dit soort vergift niet eens noodig is, dat je de vingertoppen aan den mond brengt, bijvoorbeeld bij het rooken! Het is al voldoende, als dat verschrikkelijke goedje tijd heeft op de huid in te werken!

Brand was zoo bleek geworden als een laken en stotterde:

— Die man is erger dan een beest! En wij zullen een goede daad verrichten door hem zoo spoedig mogelijk te sturen naar de plek waar hij reeds lang had moeten zijn. Heeft die man er dan in het geheel niet mee gerekend, dat die biljetten ook wel eens in andere handen zouden kunnen komen?

— Neen Brand! Wij hebben hier met een Napoleon van de misdaad te doen! Ik geloof dat hij iemand is die zich om tien, ja om honderd dooden niet bekommert, als onder die honderd slechts de man is, dien hij wil treffen!

Henderson, wikkel die bankbiljetten heel voorzichtig in een stuk zeildoek, en doe ze in de tasch. Ik wil ze in ons laboratorium eens onderzoeken. Misschien zijn zij niet alle geprepareerd, en alleen maar de buitenste! En nu ga ik weder aan de kast — want die schijnt heel wat meer te beloven!

— Wees om 's hemelswil voorzichtig? zeide Brand met een bevende stem. Het is een huis van den dood, en ik wilde dat wij veilig weer in ons bootje zaten! Ik krijg een gevoel alsof wij door demonen omringd zijn!

— Eerst de kast Brand! zeide Raffles lakoniek. Hij meende haar goed verdedigd te hebben, maar ik hoop hem het tegendeel te bewijzen!

Hij zocht de instrumenten bijeen die hij dacht noodig te hebben, ging schrijlings weer op de plank zitten die over het gat heen lag, schoof behoedzaam tot vlak voor de kast, en begon zijn werk, terwijl Brand en Henderson bij de gangdeur de wacht hielden, vastbesloten om korte metten te maken met dien vreese-lijken Griek, zoodra hij zich mocht vertoonen.

Wij zeiden reeds dat de kast een modern, stevig meubel was. Maar Raffles bezat eigenschappen, waartegen ook het beste fabrikaat het moest afleggen. Hij had een ongelooflijk fijn tastgevoel, hij was een volmaakt kenner van allerlei sloten, en dan was hij begiftigd met een soort van intuïtie, die het hem mogelijk maakte, als het ware door het staal heen te zien, en te doorgronden, hoe een slot werkte.

Cijfersloten moesten al bijzonder bewerk- tuigd zijn, als hij niet op het gevoel de juiste combinatie wist te vinden.

Ditmaal duurde het geen vol kwartier of Raffles had de cijfers in de juiste volgorde achter elkander. De rest was voor hem kinderspel! Hij had weliswaar geen sleutel, maar hij bezat loopers van zijn eigen vinding, ver- stelbaar tot op een tiende millimeter, die op zijn minst even goed waren!

En Brand zag, van zijn wachtpost af, tot zijn onuitsprekelijke verlichting, dat de kleine kastdeur reeds op haar hengsels draaide.

Hij zag ook dat Raffles de deur heel voor- zichtig, heel langzaam naar zich toetrok — en toen eensklaps zoo vlug hij maar kon weder dichtwierp.

— Wat is er? fluisterde Brand verschrikt, want iedere beweging, ieder woord in dit huis scheen hem onheil te voorspellen.

— Een slang! antwoordde Raffles lakoniek. Een oud en een dramatisch middel, dat goed is voor al te haastige lieden! Ik heb hem ge-

lukkig den kop kunnen afknippen — die ligt nu al onder in de put!

Raffles trok de deur opnieuw langzaam open, liet het licht van zijn lantaren naar binnen- vallen, en stak toen de hand in de kast!

Het volgende oogenblik hield hij aan den staart een kleine, smaragdgroene hoofdelooze slang op, die zich nog kronkelde en wrong in zijn greep.

— Je ziet dat het dier nauwelijks zoo groot is als een kleine aal — maar zijn beet is absoluut doodelijk! Zoo ichtte Raffles toe. Het is een zoogenaamde Boschmeester van Makassar. Het diertje is prachtig om naar te zien — met zijn smaragdgroen lichaam — maar het is de venijnigste vijand van den mensch, want tegen zijn beet heeft men nog geen tegengift kunnen vinden — alleen onmiddellijk afkappen van het gebeten lichaamsdeel kan soms nog redding brengen! En nu zullen wij deze weten- schappelijke onderhandeling maar liever af- breken, en eens zien wat deze kast nog verder bevat!

— Natuurlijk niets — anders zou hij er geen slang in opsluiten! meende Brand. Hij zou dan toch zelf ook gebeten worden!

— Brand, je onderschat onzen Griek nog altijd! Hij opent de kast nooit aan dezen kant! Want zie je — wat de voorkant lijkt, dat is eigenlijk de achterkant! Er is nog een deur — recht tegenover die, welke die ik juist geopend heb, maar om die te kunnen openen moet men zich in de kamer hiernaast begeven! Het is merkwaardig goed bedacht! Er is een klein tusschenschot, van ijzergaas, met een heel klein schuifje erin, dat juist ruimte biedt om er een bakje met melk doorheen te kunnen schui- ven. Je weet dat de meeste slangen daarop verzot zijn. Ik zie hier ook eenige uitwerp- selen liggen — zoogenaamde slangenballen, kogelrond — dat zijn de overblijfselen van het ongelukkige muisje, hetwelk men den slang als voedsel heeft gegeven! Nu, dit moet ik Kyriapoulos tot zijn eer nageven — hij doet zijn werk niet ten halve en hij is een zeer vin- dingrijk man! Misschien past hij wel wat al te veel afweermiddelen toe, maar hij gaat zeker uit van de grondstelling, dat te veel beter is dan te weinig! Wie den electricchen draad over- leeft, valt in de wolfskuil, wie de wolfskuil bij toeval ontgaat zal dan toch zeker de stalen deur wel aanraken — wie alle drie te boven is gekomen, moet onvermijdelijk door het luik voor de brandkast heenvallen, en dan is er ten overvloede nog de giftslang!

Terwijl hij sprak had Raffles met behulp

van een metaalschaar heel gemakkelijk het tusschenschot van ijzer vlechtwerk kunnen vernielen, waarachter hij reeds de stapels bankbiljetten en goudgeld had zien liggen.

En ditmaal waren zij onschadelijk!

Raffles haalde de geheele kast leeg, zoodat er voor geen penny waarde in achterbleef, en bemerkte dadelijk, dat hij goed gezien had, en dat deze zonderlinge brandkast werkelijk twee deuren tegenover elkaar had. Het meubel was aldus natuurlijk vervaardigd volgens de

aanwijzingen van den Griek. Maar de slang was natuurlijk niet speciaal voor Raffles daarin opgesloten, die immers pas sedert een enkelen dag in het leven van dien Meester van de Misdaad was gekomen, maar voor den eersten den besten rampzaligen inbreker, die het had durven wagen, de hand naar zijn bezit uit te strekken.

Ja, Raffles had het wel goed ingezien — Kyriapoulos was geen man van halve maatregelen!

HOOFDSTUK V.

Kyriapoulos doet een nieuwen zet.

Zonder ze te tellen had Raffles bankbiljetten en geld aanstonds in de tasch gedaan, waarin zich ook de instrumenten bevonden, en stak ze Brand toe met de woorden:

— Nu zijn wij klaar, en al is het jammer dat mijnheer Kyriapoulos ons niet persoonlijk heeft kunnen begroeten — wij zullen het voor dezen nacht toch maar voor gezien houden — wij mogen niet te veel opeens verlangen.

— Het verheugt me dat je er zoo over denkt, Edward! zeide Brand levendig. Ik heb steeds het gevoel gehad, alsof ieder oogenblik het geheele huis op ons kon neervallen.

Hij borg haastig alles in de tasschen, maar alvorens de deur van de brandkast te sluiten, scheurde Raffles een blaadje papier uit zijn notitieboekje en schreef daarop: „Raffles heeft U een bezoek gebracht, Kyriapoulos! Neem U in acht voor de tweede maal!”

Hij legde dit blaadje papier in de kast, sloot ze, schoof over de plank heen terug en liet zijn bliken nog eens door het vertrek gaan.

Het luik gaapte nog altijd in den vloer, en heel even huiverde Raffles als hij bedacht wat zijn lot zou zijn geworden, als hij zoo onvoorzichtig was geweest, regelrecht op de brandkast toe te loopen!

— Het verbaast me eigenlijk, dat de man zich nergens in hinderlaag heeft gelegd! fluisterde Brand, terwijl de drie mannen weder door de gang en vervolgens de trap afslopen.

— Waarom zou hij zich die moeite hebben gegeven? zeide Raffles schouderophalend. Hij is stellig van meening, dat geen sterfelijk mensch zijn vijf of zes afweermiddelen alle kan overleven! Hij leeft in de vaste overtuiging dat hij mij als een slap vod zal zien hangen over zijn electrischen draad, of gespietst in zijn wolfskuil, of neergezonken op den drempel van zijn stalen deur — of misschien wel drijvend op het stinkende water van zijn geheime put! Aan de slang zal hij misschien niet eens hebben gedacht!

Het zware lichaam van Henderson had ge-

huiverd bij die opsomming, en hij balde zijn verschrikkelijke vuisten, terwijl hij tusschen de tanden bromde:

— Als ik dat monster tusschen mijn vingers krijg — ik zal hem een voor een al zijn beenderen in het lichaam kraken!

— Zou hij nu nog altijd in datzelfde huis durven blijven wonen? zeide Brand, juist toen de drie mannen weder de tuindeur bereikten.

— En waarom zou hij niet? Wat kan daartegen zijn? merkte Raffles op. Meer dan ooit zal hij dit huis als een vesting beschouwen, al is de vijand er nu dan ook in doorgedrongen. Maar hij zal wel begrijpen, dat wij niet meer terugkeeren, althans niet onder gelijke omstandigheden. Vergeet niet, dat wij ditmaal het geluk aan onze zijde hebben gehad, dat hij niet zelf in huis was — en dat een zoo sluw en bekwaam man als hij in korten tijd afweermiddelen kan verzinnen, zoo goed verborgen, dat wij ze onmogelijk bijtijds kunnen ontdekken! Neen, des nachts zal ik mij liever niet meer in dit huis wagen, Brand! Maar ik hoop Kyriapoulos terug te zien — en dan zal het tusschen ons een strijd worden op leven en dood!

— Zou hij de politie in kennis stellen van de inbraak?

— Dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor! Hij zal veel liever zijn eigen zaken willen opknappen! Trouwens — ik denk niet dat de politie bij hem in hooge achting staat! Zij heeft immers al vele jaren naar mij gezocht, zonder mij duurzaam te kunnen vasthouden — en dat hoopt hij met zijn eigen middelen beter te kunnen! En verder — wat kan een rechtbank met Raffles doen? Hem veroordeelen tot gevangenisstraf! Maar die wraak is voor een man als Kyriapoulos natuurlijk volkomen ontoereikend! Maar stil eens — wat is dat?

Het scherpe oor van Raffles had in de nachtelijke stilte het naderen gehoord van een auto, die langs de breede straat kwam aanrijden, van den kant van Parijs.

Het was bijna twee uur in den nacht, en autoverkeer vindt men op dat tijdstip in de stille voorstad Auteuil zoo goed als niet meer.

De drie mannen hoorden dan ook duidelijk dat de auto, waarschijnlijk een krachtige wagen, naar het geraas van den motor te oordeelen, stilstond, voor het huis zelve, of anders voor een huis in de onmiddellijke nabijheid.

Neen — het was voor het huis zelve!

Want zij konden duidelijk hooren hoe de voordeur geopend werd en weer in het slot terugviel.

— Nu zal hij zijn lucifers moeten gebruiken, mijnheer Brand! grinnikte Henderson, want het electrische licht zal wel niet willen branden.

— Wat heb je met de veiligheidsstoppen gedaan, Brand? vroeg Raffles.

— Die zitten in mijn zak! antwoordde Brand lakoniek.

— Mooi zoo, dan zal hij wel eenigen tijd noodig hebben om tot de treurige ontdekking te komen, dat niet alles naar zijn wensch en verlangen is toegegaan! Vlug naar de boot vrienden — blijf vlak achter mij, en doe geen stap van den grasrand, want het luik boven de wolfskuil staat natuurlijk nog steeds open!

Zoo vlug zij konden, en ditmaal weer in een bijna volkomen duisternis gingen de drie mannen den tuin door, op het voetspoor van Raffles, en terwijl zij de handen op elkanders schouders hadden gelegd, uit vrees voor die verschrikkelijke kuil. Het duurde nog eenigen tijd, voor zij den duisteren tuin in zijn geheele breedte waren overgestoken, en het aanlegsteigertje hadden bereikt.

Juist toen zij in het vletje waren gestapt, met hun tassen en hun buit beladen, hoorden zij ergens een raam openwerpen, en dadelijk daarop een zoo dierlijk gebrul van woede, dat men nauwelijks kon gelooven, dat dit ontzettende geluid kwam uit de keel van een mensch.

Er viel niet aan te twijfelen — toen het electrische licht weigerde, was Kyriapoulos onmiddellijk bij het licht van zijn zaklantaren naar zijn werkkamer gegaan, en toen hij de openstaande brandkastdeur vond moest hij wel onmiddellijk hebben begrepen, dat al zijn verschrikkelijke afweermiddelen hadden gefaald — dat zijn doodsvijand hem te sterk was geweest, en hem nu wellicht bespote.

En in zijn helsche woede had hij een venster opengeworpen, en schreeuwde nu zijn dierlijke wraakzucht uit in den nacht, niet langer in staat om zich te beheerschen.

— Als hij ons nu had, mylord, merkte Henderson langs zijn neus op, dan zou hij ons zeker levend vilen!

— Dan moeten wij maar blij zijn dat dit niet het geval is, James, en maar spoedig maken dat wij weggkomen! zeide Raffles met een lachje en hij bracht onmiddellijk het aanhangmootje in beweging.

Het vletje was nog geen twintig meter van den wal en juist op gang gekomen, toen een schel zoeklicht aanflitste, dat waarschijnlijk was opgesteld op het dak van het huis, of misschien wel ergens in den tuin, maar dan zeker

niet op den beganen grond, want daartoe was het te hoog.

De verblindend witte straal zocht even den stroom af, totdat de boot eindelijk in den lichtkegel was.

Waarschijnlijk was het doel van den Griek, de rivierpolitie opmerkzaam te maken op het kleine vaartuig, dat daar zoo haastig wegschoot, want reeds was de afstand te groot om met eenige kans op welslagen een kogel op de vluchtenden te kunnen afzenden.

En toch poogde de Griek dit, want snel achter elkaar klonken drie schoten, klaarblijkelijk afgevuurd door een geweer, en de kogels vlogen de drie mannen om de ooren, zonder hen echter te raken.

Raffles gaf dadelijk een andere richting aan het vletje, dat buiten den lichtkegel geraakte, weer door den straal werd achterhaald, er nogmaals buiten wist te komen, en toen voor geruimen tijd dekking kon zoeken achter de zware pijlers van een brug.

En toen pas zag Kyriapoulos blijkbaar het nuttelooze van zijn pogingen in, want het licht doofde even snel als het verschenen was, en ongehinderd kon Raffles zijn tocht voortzetten.

Natuurlijk brachten zij het bootje niet aan den verhuurder terug, althans niet aan hem persoonlijk, maar zij meerden het tusschen de andere scheepjes in, stapten op het smalle steigertje, wachtten totdat zij volstrekt niets hoorden, en gingen toen haastig aan land, en liepen de trap op die naar de bovenkade voerde.

Zij moesten zich nog eenigen tijd verborgen houden achter een stapel kisten, waarin zuidvruchten gepakt waren, en die met een groot zeildoek was bedekt, en toen pas konden zij het wagen, de Seinekade af te loopen totdat zij een taxichauffeur tegenkwamen, die bereid werd gevonden, hen tot dicht bij het kleine logement te rijden, waar zij hun intrek tijdelijk hadden genomen.

Zij hadden zich uitgegeven voor artiesten, en konden al hee gemakkelijk binnenkomen met den sleutel, die de waard hun had gegeven, in het volste vertrouwen, dat hij zelve een arme slokker was en zeker niet zou worden geplunderd door die brave lieden!

En zij sliepen lang en rustig, in de vaste overtuiging, dat Kyriapoulos, al beschikte hij over nog zooveel hulpmiddelen, dien nacht onmogelijk hun spoor had kunnen hervinden.

Het was natuurlijk mogelijk dat hij ze later was nagegaan met zijn eigen motorboot, maar die was maar niet zoo snel vaarklaar te

maken, en zijzelve hadden met het bootje nauwelijks tien minuten op het water vertoefd.

Het was bijna negen uur in den volgenden morgen, toen zij, goed uitgerust, hun kamer opruimden, na zich onder een soort van deuche te hebben verfrist, die op primitieve wijze was aangelegd in een onderaardsch bijkeukentje.

Want dienstpersoneel hield de waard er niet op na, met uitzondering van een kokkin, en iedereen was gehouden zijn eigen bed af te halen, en weer op te maken, en te zorgen dat zijn kamer bewoonbaar bleef.

Toen pas nam Raffles de moeite de tasch eens te openen, waarin hij den buit uit de brandkast had geborgen, en hem te tellen.

Het bleek, dat hem voor een waarde van 230,000 francs in handen was gevallen, waarvan slechts 30.000 aan effecten, die wel eenigen tijd zouden moeten rusten, alvorens hij ze zonder gevaar aan den man zou kunnen brengen.

Hij deed alles glimlachend weder in de tasch, en zeide tot Brand, die hem geholpen had bij de telling:

— Het heeft voor een man als die Kyriapoulos niet eens zoo heel veel om het lijf! Maar hoe vreeselijk zal zijn woede geweest zijn, dat wij hem ondanks alles toch hebben kunnen bestelen!

— Hij zal niet rusten voor hij wraak genomen heeft! zeide Brand ernstig. Wat zullen wij doen?

— In de eerste plaats eens gaan omzien naar Lambert, en ons overtuigen of hij al dan niet naar een ziekenhuis is vervoerd.

— En als er agenten in het huis zijn?

— Dat zullen wij dan spoedig genoeg zien!

— Je denkt er toch zeker niet aan langs de voordeur binnen te gaan?

— Dat zou al een groote domheid zijn! Natuurlijk zullen wij opnieuw de tunnel gebruiken.

— Wanneer?

— Nu aanstonds!

— Maar luister eens — moeten wij niet wat eten! Dat Fransche ontbijt zegt mij niet veel! Ik mis mijn ham met eieren, mijn havermout, en mijn geroosterd brood!

— Wij zullen wel iets trachten te vinden, wat even voedzaam is, Brand! Hier dichtbij is een ouderwetsche pasteibakker, die in een huis woont met een luifel — denk eens aan! Een uitstalling in de open lucht — je kunt de appelbollen, de pasteitjes, als het ware op straat zien bakken door koks in helder witte kleederen, en je kunt ze nog dampend meenemen!

— Op weg dan naar de pasteitjes! riep Brand uit. Ik zie scheel van den honger!

— Mijnheer Brand, klaagde Henderson, die bezig was met de bedden, ik heb een gevoel of ik uit louter wind en watten besta! Zit er voedsel in die pasteitjes?

— Voor jou misschien niet, veelvraat! zeide Raffles lachend, tenzij je er zestig van eet! Wij zullen zien hoever de voorraad van dien pasteibakker strekt.

Een oogenblik later hadden de drie mannen het logement weder verlaten, na den waard te hebben betaald, en met de boodschap dat zij wellicht zouden terugkeeren. Maar zij namen natuurlijk hunne kostbare valiezen mede.

Dertig huizen verder woonde inderdaad een heerschappij, dat, met het huis dat hij bewoonde, geen slecht figuur zou hebben gemaakt in een romantisch, historisch verhaal à la Dumas, en men verwonderde er zich eigenlijk over, dat hij geen staartpruikje en geen kniebroek droeg. Daarentegen had hij wel een sneeuw-witte schort voor van ouderwetsche snit, en een even witte baret op het hoofd.

Zijn huis was smal, met slechts twee ramen op iedere verdieping, er was een stoep aan, maar het schilderachtigste was toch de luifel, die een open uitstalling beschutte tegen zon en regen.

Een verleidelijke geur kwam uit het openstaande raam naar buiten drijven, en in de schemering van een geweldige keuken zag men koks ijverig bezig aan een groot fornuis, en meisjes in hagelwitte kleedjes droegen voortdurend schotels met vischpasteitjes en allerhande broodjes naar de uitstalkast.

Deze onderging een ware belegering van hongerigen, en Henderson had nog vrij wat moeite, zich een grooten zak vol dampende taartjes en pasteitjes te verschaffen, gevuld met gevogelte, wild, gehakt en andere lekkernijen.

De drie mannen verorberden dit smakelijk ontbijt, gezeten op een bank in een klein plantsoen, en daarna stapten zij alweder in een auto, maar zij waren wel zoo voorzichtig, het einddoel niet te noemen en het voertuig op minstens tien minuten oopens van de oude wallen weder weg te zenden.

Ook bleven zij niet bijeen, maar achtereenvolgens gingen zij door een der oude poorten, die in vroegere eeuwen met zware deuren konden worden afgesloten, kwamen zoo aan den anderen kant van de fortificaties, en liepen op de kloosterruïne toe, als lieden die

daar maar zoowat rondzwerfen, en geen bepaald doel hebben.

Zij troffen elkander pas weder voor den goedverborgen ingang van de groote kloosterzaal, het struikgewas werd terzijde geschoven, zij drongen de opening binnen, en bijna aanstonds was het noodig, de lantarens weder te ontsteken, want de warrige planten sloten zoo goed als iedere opening volkomen af.

En nu legden zij juist denzelfden weg af, dien zij den dag tevoren reeds waren gegaan, maar nu in tegenovergestelde richting.

Zoo bereikten zij dan het einde van de tunnel, en het was alsof hier een blinde muur den uitgang volkomen afsloot, maar Raffles die vooraan liep had spoedig het kleine uitsteeksel gevonden, waardoor het mechaniek in beweging werd gebracht, en langzaam draaide het stuk muur met het wijnrek eraan open.

Raffles wist zeer goed dat hij zich daarbij aan het gevaar blootstelde dat er toevallig een agent in den kelder zou zijn, maar die kans was toch al heel gering, want wat zou zulk een man daar in dien verafgelegen kelder te zoeken hebben, waar niets anders te vinden was dan een oud ledig vat, en een paar muizen?

De kelder bleek dan ook volkomen verlaten te zijn, de drie mannen stapten er binnen, Raffles trok het wijnrek weder naar zich toe, en daarop stonden alle drie geruimen tijd met de grootste aandacht te luisteren. Maar daarboven was alles volkomen stil. Niets viel er te hooren. Ook in de gang, die gelijk lag met den bodem van den kelder, waar zij nu stonden, liet zich geen enkel gerucht hooren.

Raffles opende met de grootste behoedzaamheid de deur, na alle lantarens te hebben doen dooven, maar de gang was duister. Ook uit het kleine luikje hetwelk zich in de zware deur van de ziekenkamer bevond, drong geen lichtschijnsel naar buiten, en toch wist Raffles volkomen zeker, dat het licht in de gevangenis brandde, welke Lambert onvrijwillig had moeten betrekken.

Weer luisterden de drie mannen vele minuten, maar zij konden niets anders hooren dan het nu en dan voorbijratelen van een rijtuig

— Ik moet zekerheid hebben! fluisterde Raffles ten slotte. Ik zal eens zien hoe het boven staat! Volgt mij op een paar meter afstand, en maak niet het minste gerucht.

Allen gingen nu de keldergang in, Raffles een paar meter voor de anderen uit, en nu trachtte hij door het luikje in de ziekenkamer te zien.

Het was er stikdonker.

Hij knipte zijn zaklantaren aan, en liet het schijnsel door het kleine gat naar binnen vallen.

De ziekenkamer was verlaten!

De politie had dus, zooals Brand verwacht had, den gewonde weggehaald!

Zou hij iets verraden hebben? Zou de politie hem zolang het vuur aan de schenen hebben gelegd, tot hij ten einde raad alles bekend had?

Raffles kon de onzekerheid niet langer dragen.

Als een kat beklom hij de steenen trap, die naar de gang gelijkvloers voerde, en hij bemerkte dat hij de kelderdeur niet behoefde open te duwen, want zij stond op een kier.

Het daglicht stroomde naar binnen door de kleine ronde opening boven de voordeur. En nog altijd geen spoor van leven!

Zou de politie het wachten reeds moede zijn geworden? Zou zij begrijpen of verwachten, dat de bewoner van het huis voorloopig niet zou terugkeeren?

Raffles deed heel voorzichtig een kamerdeur open, zijn revolver tot schieten gereed — zij was leeg.

En nu werd er een stelselmatige onderzoekstocht op touw gezet, waarbij de drie mannen elkander niet één oogenblik verlieten.

Zij doorzochten ook de beide verdiepingen, de vliering, alle kasten die het huis rijk was, ofschoon Raffles reeds sedert een half uur de vaste overtuiging had, dat geen agent zich daarbinnen verschool, en evenmin in den tuin, want hij had herhaaldelijk een blik naar buiten geworpen, verborgen achter de tullen gordijnen, en het was nog geen zomer, dus de plantengroei had nog onmogelijk een volwassen man verborgen kunnen houden.

De drie mannen keken elkander eens aan, toen zij tenslotte van hun tocht terugkeerden naar de smalle vestibule, en Brand zeide eindelijk:

— Gevlogen!

— Onvindbaar! zeide Henderson.

— Ik geloof inderdaad dat de tegenstander het veld geruimd heeft — het zij dan voorloopig of voor goed! merkte Raffles op. Eigenlijk verwondert mij dat wel een weinig. Ik had niet gedacht dat zij zich zoo spoedig gewonnen zouden hebben gegeven. Toch is het mij welkom, dat ik ontheven ben van de verantwoordelijkheid voor dien Lambert!

— Hij schijnt dus wel zijn mond gehouden te hebben, anders zouden wij hier stellig nog

agenten hebben aangetroffen! zeide Brand nadenkend.

— Ik heb ook niet anders verwacht, Brand! hernam Raffles. Hij was volkomen te goeder trouw, toen hij mij beloofde, te zullen zwijgen.

— En wat ben je nu voornemens? Wij zullen toch zeker niet hier blijven?

— Waarom niet? Het is hier beter dan in het artiestenlogement! En nu de politie het veld heeft geruimd, hetgeen erop wijst, dat zij niet aan onzen terugkeer gelooft, zie ik niet in waarom wij niet voorloopig hier onze tenten zouden opslaan! Worden wij lastig gevallen, dan kunnen wij immers nog altijd tijdig door de tunnel ontsnappen!

— Maar de agent die hier in de buurt op post staat, Edward, moet ons toch vroeg of laat zien, en dan zal hij onmiddellijk het dichtstbijzijnde bureau opbellen!

— Daarin kun je gelijk hebben Brand! Geloof je, dat de helper van den Griek die door Henderson is neergeslagen, jullie gezien heeft in de vermomming die je gisteren droeg, en ook nu nog draagt?

— Stellig! En de drie cocainesmokkelaars hebben ons ook gezien, al was het dan bij avond! Ten slotte heeft Kyriapoulos ons zelf nog waargenomen, terwijl hij dat schelle zoeklicht op ons bootje deed vallen!

— Nu, dan zullen wij onze vermomming volkomen veranderen, en voor alle zekerheid zal Henderson binnenshuis blijven, wegens zijn opvallende lengte!

Aldus werd gehandeld en twintig minuten later zou niemand in Raffles en Brand, die er nu uitzagen als bejaarde renteniertjes, de beide vagebonden van zoeven hebben herkend.

Aanstands besloten zij, de omgeving eens te gaan opnemen

Het huis bezat terzijde een uitgang in den ouden tuinmuur, die uitkwam in een soort van doorloop, waaraan verder geen huizen stonden. Ook de tegenoverliggende muur behoorde tot een reeks van tuinen, en was zoo hoog, dat het onmogelijk was, te zien, wie er die deur in en uit ging.

Dat was een zeer gelukkige omstandigheid, waarvan Raffles reeds vroeger voordeel had getrokken.

De beide mannen gingen den doorloop uit, tot zij de straat bereikten, en zij hadden nauwelijks den voet op het trottoir gezet of zij waren getuige van een zeer ernstig ongeluk.

Een jonge en zeer mooie vrouw wilde juist naar de overzijde van de straat gaan, blijkbaar in gedachten verdiept, toen er achter haar met

volle vaart een motorfietser kwam aanstui-
ven.

De man gaf nog seinen met zijn hoorn, en schreeuwde luidkeels toen dit niet bleek te helpen, en de volgende seconde had de aanrijding plaats.

De ongelukkige werd ter aarde geworpen, maar de motorrijder, blijkbaar beducht voor de gevolgen, bekommerde zich niet om zijn slachtoffer, en reed zoo hard hij kon door.

Alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles en Brand nauwelijks beseften wat er geschied was.

Maar de vrouw, die daar bewusteloos neerlag, bracht hen spoedig genoeg tot de werkelijkheid terug.

Zij snelden op haar toe, en wentelden haar voorzichtig op den rug.

Zij was zeer bleek, haar oogen waren gesloten, haar mond was krampachtig vertrokken van pijn, maar zichtbare wonden had zij niet.

Haar been lag echter op een zonderlinge wijze onder haar lichaam, en Raffles meende dat het gebroken was.

— Til haar voorzichtig op bij de knieën, dan zal ik haar onder de armen vatten — en haar tegelijkertijd onder de lenden steunen, want het is mogelijk dat zij een rib gebroken heeft, waarvan het uiteinde haar in de longen zou kunnen dringen.

Met de grootste behoedzaamheid tilden zij de bewusteloze vrouw op, en droegen haar zoo snel zij konden door den tuin, thans naar de voordeur toe.

Henderson had hen zeker reeds zien aankomen want de deur ging open, en zij konden de vrouw dadelijk binnen dragen.

Zooals gezegd lag het huisje zeer afgezonderd in een stille buurt, en het was dus volstrekt niet onmogelijk dat niemand iets van het ongeluk had gemerkt, dat zich binnen enkele seconden had afgespeeld.

Henderson had reeds verschrikt de deur van een kamer opengeworpen, die zoo goed als nooit gebruikt werd, en waar een bed stond, en hierop werd de vrouw aanstonds neergelegd.

— De verbandkist, Brand — ik zal zien of zij iets gebroken heeft. Henderson, frisch water, een spons, azijn!

Terwijl de beide mannen haastig wegsneden, ontknoopte Raffles de mantel van de vrouw, lichtte beurtelings haar armen op, boog ze heel voorzichtig in de geledingen, en deed hetzelfde met de beenen.

Néén, ledematen waren althans niet gebroken,

dat bemerkte hij met zijn geoeffend oog en zijn vaardige hand aanstonds.

Waarschijnlijk had zij dus inwendige kwetsuren gekregen, die dikwijls nog veel gevaarlijker zijn dan een been- of armbreuk.

Zij lag volkomen onbewegelijk terneer, en Raffles beschouwde voor een oogenblik het bleeke, strakke, maar zeer schoone gelaat.

De vrouw kon een jaar of vier en twintig zijn, zij was elegant maar eenvoudig gekleed, en zag er uit als een goed betaalde kantoorjuffrouw of verkoopster.

Juist op dat oogenblik sloeg zij klaarlijk met moeite de oogleden op, en Raffles zag recht in een paar wonderschoone, donkere oogen vol gloed, die nu verbijsterd rondstaarden.

Een zacht gesteun kwam over haar lippen, en zij poogde de hand te brengen naar de zijde.

— Hebt gij daar pijn? vroeg Raffles aanstonds. Ik zal dadelijk wel eens zien wat het is! Bekommer U maar om niets — wij zullen wel maken dat gij spoedig weer op de been zijt. Geef mij Uw naam op en Uw adres, dan zal ik Uw bloedverwanten geruststellen.

De vrouw bewoog haar lippen, maakte ze nat, en bracht er toen met moeite uit:

— Ik heet Jacqueline Duparc — ik woon met mijn vader in de Rue Réaumur 17 — wij hebben een telefoon — o, waarschuw hem toch dadelijk, voor hij het uit den mond van iemand anders hoort! Stel hem gerust — zeg hem dat het niets te beteekenen heeft —

De pijn scheen haar te overweldigen, want zij kon niets meer zeggen, maar sloot opnieuw de oogen, terwijl er een krampachtige trek om haar lippen verscheen.

Raffles had vlug het adres genoteerd, zocht in den telefoongids, die boven het toestel in de gang hing, het nummer op en had zich een oogenblik later in verbinding gesteld met den ouden heer Duparc, of ten minste met zijn portier, want de oude heer bleek zelf op dat tijdstip aan het werk te zijn, maar de portier beloofde, dat hij dadelijk een boodschap zou sturen naar zijn bureau!

— Het is in orde! zeide Raffles glimlachend, toen hij weder binnentrad, op den voet gevolgd door Brand en Henderson, en in antwoord op den smeekenden blik van de jonge vrouw. De conciërge zal Uw vader waarschuwen! Hij zal wel zoo spoedig als hij kan hierheen komen! Denkt gij dat gij vervoerd zoudt kunnen worden!

— Ik lijd hier in mijn borst, en hier in mijn lendenen vreeselijke pijn!

— Wij zullen aanstonds wel zien wat het is! Maak U niet noodeloos ongerust.

Hij gaf Henderson en Brand een wenk, die aanstonds het vertrek weder verlieten.

— Nu moet gij niet bang zijn — het is volstrekt noodig dat ik U even onderzoek! begon Raffles ernstig. Ik ben dokter, ziet gij!

De prachtige oogen van de vrouw gingen wijd open, en zij herhaalde:

— Een dokter? Is dat werkelijk zoo?

— Ik verzeker het U! Ik heb mijn diploma, en ik zou mogen praktiseeren, als ik wilde. Kunt gij een weinig overeind gaan zitten, dan zal ik dien zwaren mantel uitdoen!

De vrouw kwam steunend een weinig overeind, en niet zonder moeite wist Raffles haar den mantel uit te trekken.

Toen maakte hij met vaardige hand haar kleederen los voor zoover het noodig was, om haar te kunnen onderzoeken, terwijl de gewonde weder met gesloten oogen en bleek gelaat roerloos neerlag, nu en dan zachtjes steunend.

En enkele maal opende zij de oogen, en keek Raffles aan, maar diens gelaat bleef strak en ernstig.

Hij betastte heel voorzichtig de ribben, drukte op de nierstreek, naar haar kijkend, of haar gelaat geen pijn verried, en zijn verwondering groeide, want hij kon nergens een dikte, een breuk constateeren.

Hij wist evenwel, dat er soms in de weeke deelen in 's menschen lichaam een ernstige verwoesting kan worden aangericht, zonder dat dit aanstonds kan blijken door eenvoudige betasting.

Dat kan pas na eenige dagen blijken, die in volkomen rust moeten zijn doorgebracht.

In ieder geval stond het voor Raffles vast, dat de vrouw geen beenderen gebroken had, niet het allerkleinste!

Hij besloot voorloopig slechts een verband aan te brengen, en de vrouw liet hem rustig begaan, zonder al te veel blijken van pijn te geven.

Toen boog Raffles zich over haar heen, nadat hij haar met de deken had toegedekt, en zeide met zijn rustige, diepe stem:

— Gij moet het er voor houden alsof gij hier thuis waart! Als gij werkelijk zooveel pijn lijdt, zou vervoer U kunnen benadeelen. Zoodra Uw vader komt, zullen wij wel nader met hem beraadslagen. Hier is Uw tasch — misschien hebt gij ze wel noodig — ik zal ze naast het bed leggen. Gij ziet dat het bellekoord onder het bereik van Uw hand is. Als

gij iets noodig hebt behoeft gij slechts daaraan te trekken, en wij zullen U alles geven wat gij verlangt.

— Ik ben U heel dankbaar, mijnheer! zeide de vrouw met zwakke stem. Zeg mij aan wien ik dit alles verplicht ben!

— O, wat doet mijn naam ertoe? zeide Raffles glimlachend. Ik deed slechts mijn plicht, ik zag dien onhandigen kerel U aanrijden, en wat was natuurlijker dan dat ik U opnam? Tracht nu maar wat te slapen — over een kwartier zal ik komen om U een drankje in te geven, dat U goed zal doen! Gij zult daar lang en vast op kunnen slapen, en niet door pijn geplaagd worden!

De vrouw glimlachte flauwtjes, wendde haar hoofd naar den muur, en Raffles ging heen, na nogmaals een blik op haar schoon gelaat te hebben geworpen, en sloot heel zachtjes de deur achter zich.

In de gang vond hij Brand, die juist naar binnen wilde gaan en zeide:

— Er is zoeven opgebeld door haar vader, hij informeerde naar haar van zijn bureau, en ik heb hem gezegd dat hij zich niet ongerust behoeft te maken. Zei ik de waarheid?

— Ik weet het nog niet, Brand! Zij heeft volstrekt niets gebroken, en het moet dus een inwendige kwetsuur zijn. Ik heb haar een verband aangelagd, om de weeke deelen zooveel mogelijk bijeen te houden! Zeide haar vader niet dat hij zou komen?

— Zoodra hij zich maar kon vrijmaken! Als ik het goed begrepen heb is hij beambte op een der Ministeries. Hij hoopte over enkele uren te komen, en haar, als het ging, te kunnen afhalen.

— Dan zullen wij maar bedaard zijn komst afwachten, Brand! Ik denk wel dat zij tamelijk spoedig zal genezen. Maar het was aan haar eigen schuld te wijten — zij had niet zoo onverwachts de straat moeten oversteken.

— Misschien dacht zij wel aan een dierbaren vriend! zeide Brand glimlachend. Zij is jong en bijzonder mooi! Maar intusschen verschaft zij ons toch vrij wat last, want zij belemmert ons aanzienlijk in onze bewegingen.

— Dat zal zeker niet lang duren, Brand — en wij konden toch bezwaarlijk anders handelen dan wij gedaan hebben! Hebben wij nog van de slaapdrank in huis? Zoo niet, dan moet er spoedig gemaakt worden!

— Er is nog wat in de huisapothek! Ik zal aanstonds even onderzoeken of die nog goed is.

Op een zwijgend hoofdknikje van Raffles ging Brand aanstonds doen wat hij gezegd had, en omstreeks tien minuten daarna kwam hij aan met een fleschje, hetwelk hij Raffles ter hand stelde met de woorden:

— De samenstelling is nog volstrekt niets veranderd, en de drank is uitstekend bruikbaar!

— Maar ik zal liever met ingeven wachten, tot zij met haar vader gesproken heeft, Brand! De man zal heel ongerust zijn, en het zal hem opluchten, als hij met zijn dochter kan spreken.

— Geloof je dat ze vandaag nog vervoerd kan worden?

— Ik betwijfel het sterk! Het valt nog niet te zeggen hoe de toestand zich zal ontwikkelen, en in zulke gevallen is het onverantwoordelijk tot vervoer over te gaan, als het niet volstrekt noodzakelijk is.

— Maar is het inderdaad niet noodzakelijk, Edward? vroeg Brand, Raffles strak aanziende.

— Wat meen je daarmee?

— Wel, wij hebben een vreemde in huis, dat wil zeggen dat ons huis het onze al niet meer is, en dat wij er niet meer kunnen doen wat wij willen!

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen:

— Daarin kun je gelijk hebben, Brand. Natuurlijk belemmert zij ons in onze bewegingen. Maar zeg nu zelf eens, of wij wel anders hadden kunnen handelen? Het was toch onze plicht, die ongelukkige op te nemen!

— Misschien! antwoordde Brand met afgewend hoofd.

— Misschien, zeg je? Dat kun je niet meenen! Zij leed groote pijn, en een apotheek is hier nergens te bespeuren in de buurt. Daarenboven bleef dan toch nog het bezwaar van het overbrengen! Komaan Brand, later wij ons over dien kleinen tegenslag heenzetten! Ik hoop dat zij morgen zoover is, om zonder gevaar te worden vervoerd.

— Dat hoop ik ook — en van ganscher harte! hernam Brand kortaf.

En daarop ging Raffles onmiddellijk naar het kleine laboratorium, teneinde daar de bankbiljetten, die bijna den dood van Brand veroorzaakt hadden, nauwkeurig te onderzoeken, en daarbij trof het hem, dat niet alleen de bovenste, maar dat alle bankbiljetten gedrenkt waren in het doodelijke vergif.

Daar Raffles nog weinig tijd had, besloot hij, een nader onderzoek uit te stellen tot een gelegener tijd, en de bankbiljetten nog niet aanstonds te vernietigen.

Hij sloot ze weg in een kleine kast in het

laboratorium, die voorzien was van een glazen deur, en draaide daarna ook de deur van het laboratorium op slot.

Brand deed intusschen heel andere dingen, waarvan het nut pas later aan den dag zou treden, en waarvan hij Raffles niets zeide.

Daarbij werd hij geholpen door Henderson, en op het gelaat van den reus was een uitdrukking te lezen, van met moeite weerhouden ongeduld, en hij bromde telkens onverstanebare dingen tusschen de tanden, terwijl hij nu en dan een blik wierp in de richting van de deur der tijdelijke ziekenkamer....

Dit alles geschiedde, toen er een vrouw was verschenen, omstreeks twee uur, eenvoudig maar netjes gekleed, die zich voorstelde als de zuster van Jacqueline's vader, en kwam mededeelen, dat de oude man zich in zijn haast om vlug bij zijn dochter te zijn, den voet ernstig verstuikt had, en zich niet in staat achtte, zijn kind persoonlijk te bezoeken.

Maar zijn zuster werd met vreugde ontvangen door de gewonde, die omstreeks tien minuten met haar mocht spreken, en toen zond Raffles de oude dame weer weg, met de verzekering, dat hij wel voor het overige zou zorgen, en dat Jacqueline den volgenden dag naar het dichtstbijzijnd gasthuis zou worden overgebracht.

Een kwartier daarna moest de vrouw haar slaapdrankje innemen.

Wel een weinig tot verwondering van Raffles verzocht Brand, het haar zelf te mogentoe dienen.

De jonge man begaf zich dus in de ziekenkamer, trad glimlachend op Jacqueline toe, die met een lijdend gelaat achterover lag, schonk een lepel van de drank vol, en zeide vriendelijk.

— Hier kom ik U den slaapdrank brengen, die U zeker wel een vol etmaal rustig zal doen slapen. Gij behoeft er niet bevreesd voor te zijn — het is slechts opium!

Hij had reeds een lepel vol geschonken, de vrouw opende haar mond, hij liet er den drank inglijden, en de vrouw wendde dadelijk met een zucht het hoofd af, om te gaan slapen!

Brand krukte het fleschje weder met zijn rug naar het bed toegekeerd, plaatste het in het kleine muurkastje, dat zich naast de deur bevond, veegde zijn handen af aan de handdoek die daar hing, en verliet toen het vertrek.

Toen Raffles hem eenige minuten later tegenkwam midden op de trap die naar de eerste verdieping voerde, werd hij verrast door de zonderlinge uitdrukking die er op het gelaat van den jongeman lag.

— Wel, Brand — wat kijk je vreemd? Is er iets merkwaardigs voorgevallen?

— O, jij zult het misschien heel gewoon vinden, maar ik vind het vrij opmerkelijk! Luister maar! Onze dierbare zieke, die blijkbaar van nacht heel andere dingen te doen heeft

dan te slapen, heeft, zoodra ik haar mijn rug had toegewend, het slaapdrankje dat ik haar ingaf, keurig weer uitgespuwd over den rand van het bed heen, tusschen bed en muur, zooals ik duidelijk kon zien in het kleine spiegelkje dat ik in de holté van mijn hand verborgen had.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rook dan de DUBEC-Cigaretten.

HOOFDSTUK VI.

De vergiftige bankbiljetten.

De dag verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Jacqueline Duparc sliep, of veinsde te slapen, volgens de opvatting van Brand.

Er werd nog tweemaal naar haar toestand getelefoneerd, en telkenmale vroeg Raffles glimlachend:

— Hoe verklaar je dat, Brand?

— O, dat is voor een man als Kyriapoulos al heel eenvoudig! Het adres dat zij opgaf, in de Rue Réaumur, is natuurlijk dat van een medeplichtige. Die man heet inderdaad Duparc, anders kon zijn naam niet in de gids hebben bestaan — maar daarmede houdt ook het heele vaderschap op! En dan die verstuipte voet! Dat is ook wel heel merkwaardig en heel toevallig!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar

keek nadenkend voor zich uit, en zeide tenslotte:

— Ik kan het nog altijd niet gelooven! Waarom zou hij dan niet aanstonds politie hier hebben gezonden, zoodra hij wist dat ik weder in het huis was gegaan.

— Maar was jij zelf niet degeen, Edward, die duidelijk hebt aangetoond, dat Kyriapoulos de zaak alleen wilde opknappen, omdat de politie hem onmogelijk de soort van wraak kon verschaffen, die hij zich wenschte?

— Nu, ik zal je zin doen — en wij zullen vannacht een oogje openhouden, ofschoon ik mij met den besten wil niet kan voorstellen, in hoeverre die vrouw ons zal kunnen schaden.

— Dat zullen wij spoedig genoeg merken! hernam Brand grimmig. Wij hebben met

een stoutmoedige en een zeer slimme karonje te doen! Want er is moed toe noodig, om zich door een motorfiets te laten aanrijden, al heeft men het zoogenaamde ongeluk ook nog zo dikwijls gerepeteerd! Ben je er volmaakt zeker van dat zij van binnen gekneusd is?

— Dat is onmogelijk te zeggen, Brand! De minste schram is zichtbaar, zoodra de huid is geraakt — maar een inwendige kwetsuur moet al van buitengewoon ernstigen aard zijn, om zich aanstonds te verraden! Natuurlijk zijn sommige gezwellen gemakkelijk door de huid heen te voelen, en moet ik bekennen, dat ik niets dergelijks ontdekt heb. Om te besluiten, Brand — wij kunnen voorloopig niets anders doen dan afwachten, en als je de zaak werkelijk goed hebt ingezien, als er vannacht tegen ons iets moet worden ondernomen door de tegenpartij — dan zal zij ons bereid vinden! Komt Kyriapoulos zelf, des te beter — dan kan ik ook aanstonds met hem afrekenen! Ik kan mij alleen maar niet goed voorstellen, hoe bij binnen denkt te dringen! Want de deuren en de luiken sluiten wij altijd stevig. Maar wacht eens — ik zou ze juist met opzet vannacht open kunnen laten, om hem den toegang te vergemakkelijken!

— Dat zal niet noodig zijn — de mooie Jacqueline zal de deur wel voor hem open maken, zeide Brand droogjes. Daarvoor is zij hier binnengedrongen, en om niets anders!

— Als dat waar zou zijn, Brand dan zouden wij den geheelen nacht moeten waken!

— Ook dat is niet volstrekt noodzakelijk! Want ik ben zoo vrij geweest aan haar kamerdeur een heel eenvoudige inrichting te maken die het onmiddellijk zal verklappen, ook al wordt die deur maar op een kiertje geopend. Een paar krammen, een vijftal meters bindtouw, een katrolletje — en als zij de deur zachtjes naar zich toetrekt om in de gang te treden, zal zij meteen aan het touwtje trekken, en in onze slaapkamer gaat dan de brommer over, die wij wel zullen hooren, maar die aan haar aandacht zal ontsnappen, want daartoe is het geluid te zwak. Intusschen — ik voor mij zou ook het allerlieft wakker blijven, want misschien gaat het vannacht om leven of dood. Heb ik je nu althans overtuigd?

— Nog steeds niet geheel en al, Brand. Want wat het uitspuwen van die drank betreft, waarop toch alles neerkomt, dat kun je misschien wel verkeerd hebben gezien.

Brand volstond ermede, met even de schoulers op te halen, en kortaf te zeggen:

— Vannacht zul je zelf wel tot andere ge-

dachten komen! Wacht op den brommer!

Zoo verliep de dag, Henderson ging zijn boodschappen doen, op alles voorbereid, maar de twee agenten die hij op zijn weg ontmoette, namen niet de minste notitie van hem.

Hij sloeg zijn voorraden in, hij bereidde het diner, hetwelk de beide mannen met den meesten smaak gebruikten, hij at zelf het hem toekomende op, misschien met nog meer smaak, de duisternis viel, de beide mannen bestudeerden de weinige avondbladen die er te Parijs uitkomen, maar vonden daar met geen woord iets vermeld van de toch zeker niet onbeduidende inbraak in het huis in Auteuil.

Het was dus wel duidelijk, dat Kyriapoulos er van had afgezien, de politie in de zaak te betrekken, en dat hij, zooals Henderson het met een grijns uitdrukte „zijn eigen boontjes wilde doppen”.

Toen las Raffles geruimen tijd in een van zijn lievelingsboeken, en omstreeks elf uur, nadat Raffles nog eens naar Jacqueline was gaan zien, die rustig sluimerde, en nadat hij het nachtlampje had ontstoken in de ziekenkamer, en de luiken stevig had gesloten met de bouten, begaven zich de drie mannen ter ruste.

Gewoonlijk sliep Henderson in een vrij groote kamer op de zolderverdieping, maar ditmaal werd hij wat dichterbij gehouden, want men kon immers nooit weten — de wraakzuchtige Griek was misschien wel van plan, met een gansche legermacht te komen opdagen.

Hij betrok dus voor dien nacht een kamer, vlak naast die van Raffles gelegen, terwijl hij aan den anderen kant een leeg vertrek had, waarvan de deuren stevig werden gesloten.

Dat vertrek werd anders in gebruik genomen door Brand, maar dezen nacht wilden de beide vrienden zich niet van elkander scheiden, en hij zou dus de wacht houden in de groote slaapkamer van Raffles.

Hier waren twee ramen uitzienende op den achtertuin, en zij waren met zeer stevige luiken gesloten.

Een balkon was er overigens niet en het zou zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zijn, van dien kant in de kamer binnen te dringen.

De grendels waren alle nog eens extra gelied, en zouden, als het noodig was, onhoorbaar in hun sponningen heen en weder glijden.

De krachtige zaklantarens lagen gereed, en Brand en Henderson, wijs geworden door de ervaring van Kyriapoulos zelf, die geen licht in zijn huis had kunnen maken, toen het toch zoo dringend noodig was, omdat Brand de beide

veiligheidsstoppen uit den electrischen meter had gedraaid, hadden een deel van den middag besteed om een extra geleiding aan te leggen die niet over den meter ging, zoodat het uitdraaien van de stoppen volstrekt niets zou baten.

Dat de drie mannen duchtig bewapend waren zal wel nauwelijks behoeven te worden gezegd.

Een verbindingsdeur naar het vertrek van Henderson stelde Raffles in staat, wanneer hij maar wilde, den trouwen kolos te hulp te roepen.

En als Kyriapoulos soms lust mocht gevoelen, het huis in brand te steken — het zou zeker betreurenswaardig zijn, maar vrees om levend te verbranden bestond er niet, want Raffles kende een uitgang, die van dezelfde verdieping rechtstreeks naar een achterdeur voerde.

— En als hij het huis eens opblaast, mylord? opperde Henderson, op het punt om zich naar zijn eigen kamer terug te trekken.

— Ik denk niet dat hij zulke paardenmiddelen zal aanwenden, James! En daarenboven — hij is nog niet binnen, en hij zal wel al het mogelijke in het werk willen stellen om mij, als het kan, levend in handen te krijgen! En nu goed opgepast, en goed geluisterd!

De vrouw daar beneden, wie ze dan ook mocht zijn, moest wel over een buitengewoon taai geduld beschikken, want nadat zij daar reeds een ganschen dag in eenzaamheid had neergelegen, wachtte zij nog anderhalf uur met het openen van haar kamerdeur.

Want dat die om half een in den nacht geopend werd, de brommer verried het maar al te duidelijk, juist op het oogenblik dat Brand een weinig begon in te dommelen, gezeten in een van de gemakkelijke stoelen.

Raffles sprong op, zette den brommer onmiddellijk af, en schoof heel voorzichtig de grendels terug van de deur, waarop hij ze zonder het minste gerucht op een kier opende.

Het viel onmogelijk, van deze plek de smalle gang beneden te zien, waarop de deur van de zijkamer uitkwam, die zooveen zoo voorzichtig geopend was, maar wel werd er een heel zwak schijnsel zichtbaar toen Raffles, en over zijn hoofd heen Brand door de deurkier naar buiten keken.

Maar dat schijnsel verdween bijna aanstands weer.

Elk oogenblik meenden de mannen het terugschuiven van de grendels van de voordeur te hooren, maar het bleef stil.

— Zou zij de achterdeur willen opendoen? vroeg Brand heel zachtjes.

— Ik geloof niet dat zij daar kans toe zou zien, Brand! Je weet dat het slot zoo ingewikkeld is, dat bijna geen enkele oningewijde het zou kunnen openen, en zeker niet iemand die daarvoor niet de noodige instrumenten heeft.

— Dan zal zij hem misschien door een raam binnenlaten?

— Maar waarom zou zij dat in 's hemelsnaam doen, terwijl zij maar twee knippen heeft terug te schuiven? merkte Raffles weder op. Van het lichtschijnsel bemerk ik nu niets meer — waar is zij toch heengegaan? Ik waag het er op, om eens op de gang te gaan, en mij over de trapeuning heen te buigen.

— Wees voorzichtig — je kent den man met wien wij te doen hebben!

— Hij is nog niet binnen Brand! zeide Raffles bedaard.

En toen opende hij de deur nog wat verder, trad op de gang, boog zich heel voorzichtig over de trapeuning heen, en zag een donkere gedaante voor de deur van zijn werk-kamer staan, en juist op dat oogenblik verdwijnen.

Hij ging weer terug, en zeide op verbaasden toon:

— Zou zij mijn bureau gaan onderzoeken, en hoopt zij daar iets te vinden dat mijn identiteit zal verraden? Dat is tamelijk naïef!

De drie mannen luisterden met de grootste inspanning, maar de vrouw was zeker zeer geoefend en handig, want zij hoorden niet het minste gerucht, ofschoon het toch wel zeker was, dat zij daar beneden alles overhoop haalde.

Bijna een half uur later kwam het schijnsel plotseling weer te voorschijn, de vrouw had zeker haar onderzoek beëindigd, en Raffles, die weer een paar meters naar voren was geslopen, en door de spijlen van de leuning keek, zag haar de gang verder doorloopen en eensklaps weer verdwijnen.

Hij ging in de kamer terug en fluisterde tot Brand:

— Doe de zwarte lap voor je gelaat, trek de zwarte handschoenen aan, en tracht zeer voorzichtig haar gangen na te gaan. Ik zal intusschen eens trachten te ontdekken, wat er daarbuiten voorvalt. Misschien onderneemt de vrouw wel iets op haar eigen houtje, voor de komst van haren opdrachtgever!

Brand bond zich losjes een zwarten lap om het hoofd, waarin twee gaten waren om door te zien, trok garen handschoenen aan, zooals men ze bij begrafenissen wel gebruikt, en sloop

behoedzaam op zijn schoenen met vilten zolen een klein eind de trap af, terwijl Raffles daarentegen naar het kleine venster liep, dat op de straat uitzag, en dat met vitrage was bedekt, zoodat het volkomen onmogelijk was, zelfs voor het scherpste oog, iemand in de gang te zien staan.

Maar hoe Raffles ook tuurde, hij zag volstrekt niets bijzonders. De maan scheen vrij helder, bovendien was er een straatlantaren tamelijk dicht bij, en als daar mannen verborgen waren geweest dan had hij het moeten zien.

Daarop beklom hij de trap naar boven omdat op de hooger gelegen verdieping een klein raam in den linker zijmuur was, maar ook hier kon hij niets ontdekken, evenmin als aan den achterkant van het huis.

Ook in den doorloop, die zich, zooals men zich zal herinneren, langs het huis uitstreckte, hield zich niemand op. Het is waar dat deze gang op het oogenblik zoo pikdonker was, dat men er nauwelijks iets had kunnen onderscheiden, verondersteld dat er iets was.

Bijna op hetzelfde oogenblik dat hij zijn slaapkamer weder binnengleed, keerde ook Brand terug, die fluisterend rapporteerde:

Ik begrijp het niet al te goed! Ze schijnt achtereenvolgens alle vertrekken te hebben doorzocht, misschien wel naar geld! Ik heb haar het laatst het laboratorium zien binnegaan —

En Raffles wilde een opmerking maken, toen eensklaps het schijnsel weder terugkeerde en nu bleek het doel van die nachtelijke zwerftocht toch eindelijk bereikt te zijn, want de gedaante schreed regelrecht op de voordeur toe en schoof met eindelooze voorzorgen de beide knippen terug.

Het was nu onmogelijk haar nog te zien, en evenmin konden de mannen zien, wie er nu binnentraden, maar de deur bleef tamelijk lang open.

Raffles begreep nu dat de tijd om te handelen was aangebroken. Het zou misschien gevaarlijk zijn, zich in deze kamer opgesloten te houden, want men kon nooit weten, wat die geheimzinnige indringers voornemens waren — misschien wilden zij wel met giftgas werken!

Raffles deed de knippen weder op de slaapkamerdeur, ging door de verbindingsdeur in de zijkamer, vandaar in het slaapvertrek van Brand dat nu niet gebruikt werd, en door een tweede deur stonden de drie mannen een oogenblikje later, in het smalle, duistere zijgangetje, waar de smalle achtertrap naar beneden begon.

Hier bleven zij een oogenblik luisteren in een volkomen duisternis, dicht bij elkander.

Er moesten verscheidene mannen in huis zijn, want heel zachtjes hoorden zij de treden van de hoofdtrap kraken.

— Ik denk dat hij het met gas probeert — hij wil ons bedwelmen! fluisterde Raffles. Vlug naar beneden vrienden — misschien kunnen wij hen in den rug aanvallen!

Achter elkander gingen zij de achtertrap af, en bereikten zoo de smalle achtergang, vanwaar men ook in de vestibule kon komen.

Deze was maar heel zwakjes verlicht, door het schijnsel van een enkele zaklantaren, en Raffles, die vooraan ging, zag juist een tipje van een vrouwenrok verdwijnen aan den voet van de trap, die naar de eerste verdieping voerde.

De indringers schenen het dus inderdaad daarboven te willen zoeken!

Zij moesten dus eenigszins op de hoogte zijn van de inrichting van het huis.

Raffles had zijn revolver reeds ter hand genomen, Brand deed hetzelfde, en Henderson wapende zich met zijn korten knuppel van gummi, aan het eene einde verzwwaard met lood — een verschrikkelijk, doodelijk wapen in zijn sterke vuisten.

— Neem de lantarens in de linkerhand — en licht bij mij tot aan den hulpschakelaar! Aanstands zullen wij hier wat helderheid scheppen, fluisterde Brand.

Brand had den schakelaar goed verborgen aangebracht in een stevig gesloten kast, in een donker hoekje, en de drie mannen begaven zich daarheen, en het volgende oogenblik draaide Brand den schakelaar om — en alles wat maar electrisch licht was in huis begon te gloeien!

— Vooruit! beval Raffles op gedempten toon. Wij hebben geen seconde meer te verliezen!

Reeds snelde hij de smalle vestibule binnen, en het volgende oogenblik zag hij dat de trap etterlijk krioelde van mannen!

Het eek wel alsof er op iedere trede een stond, in gebukte houding en blijkbaar volkomen verrast door dat plotselinge licht.

Heel boven op het portaal stond een man met groen lichtende oogen, die een kreet van helsche woede slaakte, terwijl hij zich omwendde en siste:

— Vervloekt! Daar staat hij! Maakt U van hem meester — en als het kan levend!

De twee mannen die op de onderste trede stonden, wierpen zich aanstands brullend op Raffles — maar reeds had deze den haan van zijn windpistool overgehaald, en een der aanvallers stortte, door een kogel midden in het voorhoofd getroffen, ter aarde.

De andere werd door Brand geveld, en de volgende seconde was een verschrikkelijke strijd in volle gang. Met een juichkreet wierp Henderson zich temidden van die acht of tien mannen, en zijn verschrikkelijke knots deed zijn werk, en de mannen om hem heen vielen als stroohalmen onder den zeis van den maaier.

Een paar schoten knalden, doffe kreten werden gehoord, een man viel van de bovenste trede van de trap, door een kogel in het hart getroffen, en sleepte twee andere mede.

Kyriapoulos, half krankzinnig van woede, nu hij zijn plannen opnieuw zag mislukken, had zijn revolver getrokken en vuurde op Raffles, maar deze had het lichaam van een der bandieten opgeheven, en droeg het voor zich uit de trap op, bijwijze van schild, terwijl hij schreeuwde:

— Laat hem niet ontkomen, vrienden! Ditmaal zal ik met hem afrekenen.

Hij voelde hoe twee kogels in het slappe lichaam drongen, dat hij in zijn arm hield gekneld, en hij was op de zesde trede, toen Kyriapoulos met een verschrikkelijke vloek zijn leeggeschoten wapen van zich afwierp, en langs de gang wegwilde.

— Hem na! vrienden! riep Raffles luidkeels. Laat de vrouw maar loopen — die zullen wij later wel in handen krijgen!

Het was niet zoo makkelijk de trap te beklimmen, want op alle treden lagen lichamen van dooden of gewonden, en de Griek had een vrij grooten voorsprong.

Maar Raffles en Brand hadden voor, dat zij het huis voortreffelijk kenden, en Kyriapoulos ving als het ware zichzelf toen hij in den blinde een deur had opengeworpen van een groot vertrek op de eerste verdieping, hetwelk drie ramen had, zoogenaamde deurvensters, die op een gemeenschappelijk balkon uitzagen.

Deze ramen waren niet van luiken voorzien, en Kyriapoulos snelde op een er van toe, en had het reeds opengerukt, toen hij een kogel vlak langs zijn hoofd hoorde fluiten en de stem van zijn doodsvijand bevelend klonk:

— Geen stap verder, of ik schiet je neer als een hond!

Een oogenblik stond de Griek stil, en het volgende oogenblik was Brand reeds bij hem, en velde hem met een goed gemikten vuistslag.

Toen de Griek weer overeind was gekrabbeld, half duizelig nog, trad Raffles vlak voor hem, zijn windpistool tot schieten gereed, en zeide rustig:

— Nu zou ik je kunnen neerleggen, jij schurk,

en ik ben er zeker van, dat ik een goed werk zou verrichten, want ik zou de wereld bevrijden van een monster. Je bent in mijn huis gedrongen — ik heb het recht om je te dooden. Maar ik wil je een kans geven. Ik wil je toonen, hoe ik mij weet te wreken! Met andere wapenen dan jij, Kyriapoulos. Hier — neem dit!

Raffles was een paar stappen terzijde gegaan, en naar den muur toegetreden, waar een fraai wapenrek hing. Hij had er een scherp geslepen sabel afgenomen, stak die aan Kyriapoulos toe, nam zelf een volkomen gelijk wapen, en ontdeed zich vlug van zijn colbert en zijn vest.

Terwijl hij zijn mouwen opstroopte, zonder den Griek uit het oog te verliezen, die hem aanzag met oogen, welke letterlijk vlammen van haat spuwden, vervolgde hij:

— Verdedig je leven — want bij den hemel, ik zal het niet sparen!

Reeds had hij zich in gevechtspositie gesteld, en hij deed zulk een fellen houw naar zijn doodsvijand, dat de Griek wel genoodzaakt was, bliksemsnel te pareeren. Het volgende oogenblik flitsten de sabels, en sloegen met schurend geluid tegen elkander. Kyriapoulos was zeker een goed schermer, maar Brand had wel gezien, dat de strijd binnen vijf minuten ten voordeel van Raffles beslist zou zijn. De oogen van den Groote Onbekende waren hard en onmeedoogend, terwijl hij den Griek in een hoek dreef.

Deze, voelend, dat hij op het punt stond, te worden afgemaakt, krijschte woedend:

— O, dat je niet vergiftigd bent, jij hond, door de biljetten die ik voor je had klaargelegd.

— Een vriendelijke wensch! riep Raffles luid lachend. Maar gelukkig zijn die biljetten veilig in mijn laboratorium — en ik heb ze alleen maar met mijn tangen aangevat!

Raffles deed een bliksemsnellen uitval naar de borst van Kyriapoulos, en de Griek zou op slag gedood zijn, als er niet plotseling iets was geschied, hetwelk de aandacht van Raffles voor een oogenblik afleidde.

Een deur vloog open, Jacqueline Duparc verscheen op den drempel, bleeker dan een doode, trillend als een espenblad, met oogen, waarin waarzinnige angst was gelegen, en Brand begreep, dat zij achter de deur den afloop van het gevecht had willen afwachten.

— Wat zeide je daar — van vergiftige bankbiljetten? vroeg zij op schorren toon. Ik begriep het niet — drijf je den spot met mij? Waren zij in het kleine kastje met de glazen deur? Ik heb ze genomen — een uur geleden —

— Dan ben je verloren, Jacqueline Duparc! zeide Raffles, met ontzetting in zijn stem

O jij ongelukkige, je hebt jezelf gevonnist.

De vrouw stond een oogenblik zoo stil als een standbeeld midden in de kamer, wel tien seconden lang — en toen viel zij plat voorover, juist als een boom die geveld wordt.

Zij was dood, en waarschijnlijk was zij veeleer gedood door de ontzetting, dan door het vergift —

Maar terwijl Brand en Raffles zich naar haar toebogen, wierp Kyriapoulos zijn wapen, weg

was met drie sprongen bij het reeds geopende raam, stond op het balkon, wipte over den rand, en was het volgende oogenblik in de duisternis van den achtertuin verdwenen.

Heel in de verte klonk een lachje, en het had een spookachtigen klank.

Het klonk als het lachen van den jakhals op het s agveld — en het voorspelde doodelijk gevaar —

De volgende aflevering bevat:

De Circus-fee.

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885